

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

Presorted standard
U.S. Postage
PAID
Berwyn, IL
Permit No.408

Czech Mission, P.O. Box 508 576, Cicero, IL 60804

No 3 - MARCH 2004

Kostel svatého Prokopa v Chicagu

Veliký chicagský požár roku 1871 zničil v průběhu několika hodin 17450 domů postavených na ploše 2100 akrů a způsobil majetkovou škodu tehdejších 200 milionů dolarů. Zdálo se, že toto velké neštěstí bude smrtelnou ránou pro celé město. Avšak sotva se kouř spáleniště rozpíjil, začala se připravovat výstavba nových čtvrtí s dokonalým územním plánováním, takže do tří let znovu stály všechny obchodní domy i většina rezidencí a to v daleko krásnější podobě, než byly ty původní. Neobyčejná rychlost, s jakou bylo celé město znova postaveno, zůstane divem 19.století. Vypravuje se, že zvědavci, kteří se přišli z okolních států podívat na místo hrůzy a zkázy, se divili, proč neshořely telegrafní sloupy, když shořely nejenom domy po obou stranách ulice, ale dokonce i špalíky, jimiž byly vydlážděny ulice. Jejich údiv byl však ještě větší, když byli upozorněni, že to jsou již sloupy nové, stojící vedle upálených pahýlů sloupů starých.

Češi, kteří bydleli v Chicagu před velkým požárem, patřili především do farností sv. Václava a sv. Jana Nepomuckého. V místech, kde se nyní nachází farnost sv. Prokopa, byly roku 1868 jen tři chudobné české domky. Po velkém chicagském požáru, kdy každý mohl najít práci a vydělat si slušné peníze, si chtěli také mnozí obyvatelé uvedených dvou českých farností postavit vlastní domy. Potíž však byla v tom, že podle nového výnosu městské rady bylo v této oblasti zakázáno stavět dřevěné domy. Proto se obyvatelé začali houfně stěhovat do okolí dnešní farnosti sv. Prokopa, kde tento zákaz neplatil. Tenkrát zde stál jediný český hostinec pana Matěje Škudery, na kterém byl nápis „Plzeňské pivo.“ Odtud dostala celá tato čtvrť název Plzeň.

Neobyčejně rychlý růst obyvatel české Plzně přinutil chicagského biskupa Tomáše Foleyho, aby na jaře roku 1875 požádal Otce Viléma Čoka, faráře u sv. Jana Nepomuckého, aby se postaral o založení třetí české farnosti na západní straně města Chicaga. Ve spolupráci s několika dobrými katolíky svolal Otec

Čoka první schůzi, kde bylo rozhodnuto, že se nejprve postaví česká katolická škola. Během 14 dní bylo sebráno \$ 1300 (v té době to byla pozoruhodná částka) a 29.června na svátek sv. Petra a Pavla byly zakoupeny tři stavební parcely na rohu Allport a 18. ulice v ceně \$ 1200. Na jedné z parcel stál domek, který byl přikoupen v ceně \$ 170. V tomto domku začal Otec Čoka vyučovat prvních 20 dětí. Později sloužil domek jako fara. Když se rozhodovalo o tom, jak novou farnost pojmenovat, byl nejprve navržen titul sv. Petra a Pavla. Pan J. Turek ale navrhl svatého Prokopa, protože jeho svátek připadá na den 4.července, který se slaví ve Spojených Státech jako největší státní svátek - Den nezávislosti, a tak všichni nakonec souhlasili se jménem svatého Prokopa.

Dne 5.srpna 1875 byl založen spolek sv. Prokopa, který se měl postarat o vybudování školy a kostela. V září téhož roku byl zakoupen za \$ 1500 od Metodistů dřevěný kostel na Halstead ulici poblíž 20. ulice a ten byl potom za \$ 500 přestěhován na roh Allport a 18. ulice. Budova byla dvoupatrová, o rozměrech 27 x 13 metrů a byla 11 metrů vysoká. Nahoře byl chrámový prostor, dole tři učebny pro školu. Tehdy chicagský biskup rozhodl, že členové spolku sv. Prokopa mají právo rozhodovat o farních záležitostech pouze jako farníci a nikoli jako členové spolku. Proto byl ihned zvolen farní výbor, jehož předsedou se stal Otec Čoka, který byl ke svatému Prokopu přeložen z farnosti sv. Jana Nepomuckého. V roce 1876 byl pozván z Čech učitel a zároveň varhaník pan Jan Petru, který pak vedl česko-anglickou školu se třemi třídami a založil chrámový sbor, který se v následujících letech proslavil po celém okolí. V jeho práci pokračoval jeho syn a pak jeho vnuk Quido Petru až do své smrti v roce 1958.

Roku 1881 farnost zaplatila všechny své dluhy a přikoupila další tři stavební parcely a začalo se pomýšlet na stavbu důstojného chrámu Páně z cihel a kamene. Stavitel Pavel Huber navrhl trojlodní kostel o půdorysu 45 x 25 metrů. Starý kostel a fara byly přestěhovány na

východní stranu pozemku a na jejich místě na rohu Allport a 18. ulice byl 23.července 1882 položen základní kámen dnešního kostela sv. Prokopa. Za pouhých 14 měsíců 23.září 1883 byl již nový kostel arcibiskupem Patrikem A. Feehanem slavnostně vysvěcen. Stará kostelní budova byla přestavěna na školu a v roce 1885 ji navštěvovalo již 800 žáků.

V roce 1884 přijeli do farnosti sv. Prokopa v Chicagu dva benediktini, Otec Jan Nepomuk Jaeger a Otec Václav Kočárník z opatství sv. Vincence v Beatty (dnes Latrobe) v Pensylvánii, aby zde konali lidové misie. Při této příležitosti Otec Vilém Čoka navrhl, že by se benediktini mohli ujmout duchovní správy zdejší farnosti. O této záležitosti se také hned začalo jednat a již 2.března 1885 byla benediktinům duchovní správa předána a Otec Čoka odešel na nové působiště k Čechům do Omahy. Prvním benediktinským farářem u sv. Prokopa se stal Otec Jaeger. Pod jeho vedením byl vybudován rozlehlý zděný klášter, kde byly i farní kanceláře. V roce 1887 byla farnost povýšena na převorství a Otec Jaeger byl jmenován doživotním převorem. Téhož roku byla také založena střední škola pro chlapce, která se později stala jádrem Benediktinské koleje v Lisle. Mnozí ze studentů této školy časem vstupovali do benediktinského řádu. Protože počet žáků základní i střední školy neustále rostl, byla postavena nová velká školní budova. V té době 15.února 1892 chicagské noviny Inter Ocean napsaly, že sv. Prokop je největší českou farností ve Spojených Státech s farní školou, kterou navštěvuje víc než tisíc žáků. Téhož roku byla dokončena stavba mohutné kostelní věže.

8.února 1894 otevřeli benediktini svou vlastní tiskárnu, kde začali vydávat české katolické noviny Národ, týdeník Katolík, měsíčník Vůdce a dětský časopis

Pokračování na str. 20

Foto na titulní straně:

Kostela sv. Prokopa v Chicagu postavený v letech 1882 - 1883

Velikonoce

Velikonoce - Slavnost Zmrtvýchvstání Páně - jsou největším křesťanským svátkem, kterým se oslavuje největší triumf Ježíše Krista, který podle svatého Pavla je nejpevnějším základem naší víry (I Kor 15,17) a zároveň neuvěřitelným důkazem, že i my jednou vstaneme z mrtvých (I Kor 15,22-23). Od začátku 9. století se tento svátek slaví první neděli po prvním jarním úplňku Měsíce. Tedy - po prvním úplňku od 21.března. Z tohoto důvodu Velikonoce můžeme slavit v období od 22.března do 25.dubna. 22.březen je tedy prvním dnem, kdy mohou být Velikonoce, tedy v den po prvním jarním úplňku. Dle toho se řídí všechny pohyblivé svátky v období velikonočním, počínaje Popeleční středou, která je začátkem doby velikonoční a konče slavností Seslání Ducha Svatého.

Do 9. století nebylo všude stejné datum Velikonoc. Křesťané z židovského národa slavili Velikonoce ať připadly na kterékoliv dny v týdnu, zatímco pohanokřesťané v Egyptě, Řecku a v Římě kladli důraz na týdenní cykly. Proto tito slavili ukřižování v pátek a v neděli nato zmrtvýchvstání. Kromě toho však byla různost i ve stanovení jarní rovnodennosti a tím i prvního jarního úplňku. Židokřesťané se přitom řídili kalendářem židovským, který se počítá od „stvoření světa“. Pohanokřesťané se řídili kalendářem Juliánským, podle něhož den rovnodennosti celkem odpovídal rovnodennosti v přírodě. Ovšem později se kalendář přírody opožďoval za kalendářem, který upravil Gaius Julius Caesar. Vyrovnání nastává až na sklonku 16. století za papeže Řehoře (Kalendář Gregoriánský), ale některé země si ještě ponechaly kalendář starý. Byl to sněm nicejský (r. 325), který určil, aby Velikonoce byly všude slaveny první neděli po prvním úplňku, po jarní rovnodennosti.

Vypočítávání data Velikonoc bylo svěřeno alexandrijskému patriarchovi, neboť tento měl po ruce hvězdářskou školu. Ten pak navrhoval vždy celý velikonoční cyklus ke schválení papeži a papež jej listem, zvaným *epistolae paschales* oznámil primasům a metropolitům a jejich prostřednictvím biskupům. Ve svátek Zjevení Páně (6.ledna) byl seznam všech pohyblivých svátků po slavné mši svaté předčítán ve všech biskupských kostelích - tedy především bylo oznamováno datum Velikonoc.

V posledních desetiletích se začaly ozývat hlasy, které projevily přání, aby všechny svátky měly pevné datum. Souvisí to s úsilím po reformě kalendáře, s úsilím, aby byl zaveden kalendář univerzální, „věčný“. První volání po reformě kalendáře se již ozvalo v roce 1834, ve 20. století se tímto problémem zabývaly kongresy obchodních komor, ale zatím po mnoha diskusích ještě závěr nebyl učiněn. Byl učiněn návrh, aby se Velikonoce slavily 8.dubna. Je samozřejmé, že je možné, aby datum Velikonoc bylo ustáleno, ale jednání o pevném kalendáři zatím skutečně nebylo.

Významné dny velikonoční jsou Zelený čtvrtek, kdy se slouží ve farních kostelích mše svatá na památku večere Pá-

ně; poté Velký pátek, kdy slavíme památku umučení Páně; poté pak Bílá sobota, kdy trvá církev na modlitbách u Kristova hrobu a uvažuje o jeho umučení a smrti a také o jeho sestoupení mezi mrtvé. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně pak začíná obřady velikonoční vigílie, které se konají na Bílou sobotu v noci.

Velikonoce - ve Starém zákoně byly vzpomínkovou slavností nočního odchodu židů z Egypta. V Novém zákoně jsou oslavou zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Protože je zmrtvýchvstání základem naší víry, jsou Velikonoce největším svátkem církevního roku.

Velmi bolestné pro Kristovy přátele bylo uložení Spasitele do hrobu - neboť se zdálo, že i ten Ježíš, který tak často mluvil o životě věčném a s nadějí k němu vždycky vedl své učedníky, ten Ježíš, který tak přesvědčivě volal: „Kdo věří ve mě, živ bude navěky“, že i tento Ježíš klesl mrtev do hrobu a nad jeho královstvím zvítězilo království jiné - království smrti. Avšak Ježíš Kristus v neděli ráno vstal z mrtvých. Smrt byla přemožena. Vítěz nad smrtí se vrátil z hrobu k životu.

Pokračování na str. 21

LITURGICKÁ ČTENÍ

4.neděle postní - 21.března 2004

1. ČTENÍ - Joz 5, 9a. 10-12

Čtení z knihy Jozue.

Hospodin pravil Jozuovi: „Dnes jsem z vás odvalil egyptskou hanbu.“ Synové Izraele se utábořili v Gilgalu a slavili velikonoce čtrnáctého dne toho měsíce večer na jerišských planinách. Na druhý den po velikonocích jedli z úrody té země: nekvašené chleby a pražená zrna. Téhož dne přestala padat mana. Byl to druhý den, když jedli z úrody té země. Synové Izraele už neměli manu, toho roku jedli z výnosu země Kanaán.

2. ČTENÍ - 2 Kor 5, 17-21

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korintánům.

Bratři! Když se někdo stal křesťanem, je to nový tvor, To staré pominulo, nové nastoupilo. A všechno to pochází od Boha; on nás smířil se sebou skrze Krista a svěřil nám službu, abychom hlásali toto usmíření. Vždyť Bůh pro Kristovy zásluhy smířil svět se sebou, lidem už nepřičítá jejich poklesky a nás pověřil kázáním o tomto usmíření. Jsme proto Kristovi vyslanci, jako by skrze nás napomínal Bůh. Kristovým jménem vyzýváme: Smiřte se s Bohem! S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha.

EVANGELIUM - Lk 15, 1-3. 11-32

Slova svatého evangelia podle Lukáše

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli sami celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá. On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad, a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedal. Tu šel do sebe a řekl: Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků! Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Ale otec nařídil služebníkům: Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte je! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen! A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý. Tu se starší syn rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpovéděl: Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se povesečil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohýřil tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele! Otec mu odpověděl: Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.“

5.neděle postní - 28.března 2004

1. ČTENÍ - Iz 43, 16-21

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Tak praví Hospodin, který vytvořil v moři cestu, v mocných vodách stezku, který k soudu vyvedl vozy i koně, vojsko i silné reky; všichni spolu leží, již nevstanou, jako knot zhaslí, dohořeli: „Nevzpomínejte na věci minulé, nedbejte na to, co se dávno stalo! Hle, činím vám věci nové, teď již vzbudíte, což to nepoznáváte? Cestu vytvořím na stepi a stezky na poušti. Divoká zvěř mě oslaví, šakalové a pštrosi, že jsem dal vodu na stepi, řeky na poušti, abych napojil svůj lid, svého vyvoleného, lid, který jsem stvořil pro sebe, který bude hlásat mou chválu.“

2. ČTENÍ - Flp 3, 8-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Bratři! Všecko považuji za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Ježíše Krista, svého Pána. Pro něj jsem se toho všeho zřekl a považuji to za bezcenný brak, abych mohl získat Krista a byl s ním spojen; nemám přece vlastní spravedlnost, která se získá zachováváním Zákona, ale tu, která se dává tomu, kdo věří v Krista, totiž tu, která přichází od Boha a spočívá na víře. Tak na sobě poznám Krista i moc jeho zmrtvýchvstání a účast v jeho utrpení; a protože umřel on, i já mu chci být v tom podobný. Potom, jak doufám, dosáhnu i vzkříšení z mrtvých. Tím neříkám, že už bych toho dosáhl nebo že jsem už dokonalý; ale ze všech sil se snažím to uchvátit, protože i mne samého uchvátil Kristus Ježíš. Bratři, já si nenamlouvám, že už jsem to uchvátil. Ale o jedno mi jde: nedbám na to, co je za mnou, ale ženu se k tomu, co je přede mnou. Běžím k cíli za vítěznou nebeskou odměnou, ke které nás Bůh povolal skrze Krista Ježíše.

EVANGELIUM - Jan 8, 1-11

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš odešel na Olivovou horu. Ale brzo ráno se zase objevil v chrámě a všechen lid přicházel k němu. On se posadil a učil je. Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu přistíženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a řekli mu: „Mistře, tato žena byla dopadena v cizoložství při činu. Mojžíš nám v Zákoně nařídil takové ženy ukamenovat. Co říkáš ty?“ Tou otázkou ho chtěli přivést do úzkých, aby ho měli z čeho obžalovat. Ježíš se však sehnul a psal prstem na zem. Když nepřestávali otázkami na něj dotírat, vzpřimil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať první hodí po ní kamenem.“ A sehnul se opět a psal na zem. Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním. Ježíš se vzpřimil a řekl jí: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?“ Odpověděla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!“

Květná neděle - 4.dubna 2004

EVANGELIUM - Lk 19, 28-40

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš šel vzhůru do Jeruzaléma. Když se přiblížil k Betfage a Betánii u hory, která se jmenuje Olivová, poslal napřed dva ze svých učedníků a řekl jim: „Jděte do protější vesnice. Jak do ní vejdete, naleznete přivázané oslátko, na kterém ještě neseděl žádný člověk; odvažte ho a přiveďte! A kdyby se vás někdo zeptal: 'Proč ho odvažujete?', odpovíte mu takto: 'Pán ho potřebuje.'“ Ti, kdo byli posláni, odešli a našli všechno, jak jim to řekl. Když oslátko odvažovali, ptali se jich jeho majitelé: „Proč to oslátko odvažujete?“ Odpověděli: „Pán ho potřebuje.“ Přivedli oslátko k Ježíšovi, přehodili přes ně pláště a vysadili na ně Ježíše. Když už se blížil ke svahu Olivové hory, začal celý zástup učedníků radostně a hlasitě

chválit Boha za všechny zázraky, které viděli na vlastní oči, a provolávali: „Požehnaný, který přichází jako král ve jménu Páně! Na nebi pokoj a sláva na výsostech!“ Někteří farizeové ze zástupu na něj volali: „Mistře, zakaž to svým učedníkům!“ Odpověděl: „Říkám vám: Budou-li oni mlčet, bude křičet kamení.“

1. ČTENÍ - Iz 50, 4-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi dal jazyk učedníka, abych uměl znaveného poučovat utěšujícím slovem. Každého rána mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníků. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líc těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, nebudu tedy potupen. Proto dávám ztvrdnout své tváři v křemen a vim, že nebudu zahanben.

2. ČTENÍ - Flp 2, 6-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl. vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jako jeden z lidí. Navenek byl jako každý jiný člověk, ponižil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Lukáše

PAŠIJE - Lk 23, 1-49

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně 11.dubna 2004

1. ČTENÍ - Sk 10, 34a, 37-43

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po krtu, který hlásal Jan, udalo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám prikázal, abychom to hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. On nám vydáváji svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. ČTENÍ - Kol 3, 1-4

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

EVANGELIUM - Lk 24, 1-12

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Prvního dne v týdnu časně ráno přišly ženy ke hrobu a nesly vonné oleje, které si připravily. Nalezly kámen od hrobu odvalený, a když vešly, tělo Pána Ježíše nenašly. A jak nad tím byly v rozpacích, najednou u nich stáli dva muži v oslnivě bílém rouchu. Zmocnila se jich bázeň a sklopily oči k zemi. Muži jim řekli: „Proč

hledáte živého mezi mrtvými? Není tady, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji: Syn člověka musí být vydán do rukou hříšným lidem, být ukřižován a třetího dne vstát.“ Vzpomněly si na ta jeho slova, vrátily se od hrobu a oznámily to všechno jedenácti učedníkům a všem ostatním. Byly to Marie Magdalská, Jana a Marie, matka Jakubova; a ještě i některé jiné, které byly s nimi, to všechno pověděly apoštolům. Těm ta slova připadala jako plané řeči a nevěřili jim. Petr se však zvedl a běžel k hrobu. Naklonil se dovnitř a viděl jen pruhu plátna. Vrátil se plný údivu nad tím, co se stalo.

2.neděle velikonoční - 18.dubna 2004

1. ČTENÍ - Sk 5, 12-16

Čtení ze Skutků apoštolů.

Apoštolové konali mnoho znamení a zázraků v lidu. Všichni se jednomyslně shromažďovali v Šalomounově podloubí. Z ostatních se k nim nikdo neodvažoval připojit, ale lidé o nich mluvili s velkou úctou. Stále rostl počet mužů i žen, kteří přijímali viru v Pána. Dokonce i na ulici vynášeli nemocné a kladli je na lehátka a na nosítka, aby, až půjde Petr okolo, alespoň jeho stín padl na někoho z nich. Také z okolních měst se sbíhalo do Jeruzaléma mnoho lidí a přinášeli nemocné i trápené nečistými duchy: a ti všichni byli uzdravováni.

2. ČTENÍ - Zj 1, 9-11a, 12-13, 17-19

Čtení z knihy Zjevení svatého Jana.

Já, Jan, váš bratr, účastník vašich soužení, Království i trpělivosti v Ježíši, dostal jsem se pro hlásání Božího slova a pro svědectví o Ježíšovi na ostrov, který se jmenuje Patmos. A jednou v den Páně jsem upadl do vytržení a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice: „Své zjevení napiš do knihy a pošli sedmi církevním obcím.“ Obrátil jsem se, abych se podíval po tom hlase, který ke mně mluvil. A když jsem se obrátil, uviděl jsem sedm zlatých svícníků a uprostřed těch svícníků postavu podobnou Synu člověka, oblečenou do řízy a přepásanou na prsou zlatým pásem. Když jsem ho uviděl, padl jsem mu k nohám jako mrtvý. On na mě položil pravici a řekl: „Nic se neboj! Já jsem První i Poslední, Živý. Byl jsem mrtev, a hle - jsem živ na věky věků a mám klíče od smrti a podsvětí. Napiš tedy své vidění: nynější i to, které přijde později.“

EVANGELIUM - Jan 20, 19-31

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pana, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 5.února do 4.března 2004

Politické události

Volby do Evropského parlamentu se v ČR uskuteční 11. a 12.června

Své poslance do Evropského parlamentu zvolí Češi v pátek 11. a v sobotu 12.června. Termín konání voleb vyhlásil prezident Václav Klaus. Celkem bude Česko v EP reprezentovat 24 poslanců, přičemž podle nejnovějších průzkumů veřejného mínění by se na prvním místě umístila ODS. V čele její kandidátky stojí Jan Zahradil. Druhá by skončila vládní sociální demokracie vedená do europarlamentu Liborem Roučkem, následována komunisty, kteří vsadili na svého místopředsedu Miloslava Ransdorfa. Svě kandidáty se senátorkou Zuzanou Roithovou v čele by do EP protlačili i lidovci (KDU-ČSL), Unie svobody-DEU by pětiprocentní hranici nutnou pro získání poslaneckého mandátu nepřekonala.

Ministr zahraničí Svoboda navštívil Nový Zéland a Austrálii

Ministr zahraničních věcí Cyril Svoboda 11.února ukončil svou cestu po jižním Pacifiku, zahájenou oficiální návštěvou Kazachstánu a Filipín. Druhou část své mise věnoval také setkáním s podnikateli a krajanskou komunitou na Novém Zélandu a v Austrálii. Při pobytu na Novém Zélandě se Svoboda mimo jiné sešel se svým protějškem, ministrem zahraničí, obchodu a spravedlnosti Philem Goffem. Jednali o programu, který by měl umožnit mladým lidem z ČR pracovat a studovat na Novém Zélandě.

Prezident Klaus má řadu výhrad k dohodě s Vatikánem a nepodepsal by ji

Prezident Václav Klaus doporučil ministrovi zahraničí Cyrilu Svobodovi k přepracování dohodu s Vatikánem s tím, že nynější verze je výhodná pouze pro Vatikán a českému státu nic nepřináší. "Není tudíž důvod smlouvu uzavírat, je-li to většinou navíc smlouva spíše rekapitulací," argumentoval Klaus podle serveru Novinky.cz. ČTK o prezidentově dopisu šéfovi diplomacie informovala v pátek 13.února. Návrh dokumentu například přiznával katolické církvi autonomní postavení vůči státu v charitě či školství. Klausovi se však nelíbí zejména ustanovení smlouvy ve věcech, které už upravuje samotný český právní řád, jako je například náboženská svoboda. Nepochopitelné je pro prezidenta také sdělení, kterým se Česká republika zavazuje brát na vědomí fakt, že se katolická církev ve své činnosti řídí vlastními zásadami a navíc toto sdělení zahrnout do mezinárodní smlouvy. Odstavec, podle kterého se ČR zavazuje posoudit a zodpovídat za to, aby "obsah a metodika využívání katolického náboženství" byly v "souladu s učením a zásadami katolické církve", považuje Klaus za sporný. Stejně tak i smlouvou vyjádřený příslib obou stran snažit se dořešit majetkové vztahy: "Česká republika se nemůže zavazovat jiné zemi, jak bude řešit vnitřní problémy," citoval prezidenta ser-

ver iDnes. Po konzultaci s premiérem se ministr zahraničí v současné době nechystá předložit Poslanecké sněmovně znovu návrh smlouvy s Vatikánem, kterou už poslanci jednou zamítli.

Špidla bojoval za možnost práce Čechů v Nizozemsku

Při pražské návštěvě premiéra Nizozemska Jana Petera Balkenenda (16.února) vyjádřil Vladimír Špidla nesouhlas s tím, že Nizozemsko ustupuje od svého záměru otevřít po vstupu ČR do Evropské unie svůj pracovní trh pro české občany. Špidla pohrozil, že pokud tak učiní, Česká republika zakáže nizozemským občanům pracovat na svém území také. Původně Nizozemsko slibovalo, že Čechům umožní pracovat na svém území už po květnovém rozšíření EU. Nakonec však nizozemská vláda toto rozhodnutí změnila a rozhodla, že tamní firmy budou moci zaměstnat lidi z nových zemí EU, jen pokud nebudou moci získat žádného Nizozemce. Jedinými zeměmi, které se rozhodly volně zpřístupnit své pracovní trhy nováčkům ihned po 1.květnu, jsou nyní Británie a Irsko, i když to původně slibovalo více zemí (např. Švédsko a Itálie).

Kužvarta na postu eurokomisaře nahradí Pavel Telička

Česká politika zažila temný týden. V pátek 20.února kandidát na eurokomisaře Miloš Kužvart na funkci rezignoval, následně zkolaboval premiér Vladimír Špidla. Vládní koalice musela urychleně najít za Kužvarta náhradu. Prvním českým eurokomisařem bude velvyslanec při EU Pavel Telička. Kužvart, bývalý ministr životního prostředí a v současnosti poslanec ČSSD, nečekaně odmítl nastoupit na

místo eurokomisaře, a to i přesto, že se již sešel s předsedou Evropské komise Romanem Prodim a jednal s ním o svém působení v Bruselu. Jako důvod uváděl především to, že ministerstvo zahraničí a zejména šéf resortu Cyril Svoboda (KDU-ČSL) zpochybňovali jeho jmenování. Kužvarta na post eurokomisaře prosadila nejsilnější vládní strana - ČSSD v čele s premiérem Špidlou, naopak menší koaliční strany - lidovci (KDU-ČSL) a unionisté (US-DEU) s jeho nominací nesouhlasily. Vypjatá situace ve sněmovně vyvrcholila kolapsem premiéra, kterého záchranka musela odvézt do nemocnice. Po vyšetření ho lékaři propustili do domácího ošetřování. Přechodný oběhový kolaps údajně způsobila Špidlova přepracovanost, podle premiérovy manželky za to však můžou poměry v ČSSD. Po víkendu se premiér opět vrátil do práce. V exklusivním rozhovoru pro pondělní Mladou frontu Dnes označil výběr Kužvarta za svůj omyl. Vládní strany začaly okamžitě jednat o novém kandidátovi. Sociální demokracie navrhla velvyslance při EU Pavla Teličku, kterého vláda ve středu 25.února do funkce schválila. Podporu získal i u unionistů, naopak lidovcům vadí, že byl před rokem 1989 členem komunistické strany.

Poslanci ocenili roli Edvarda Beneše

Edvard Beneš se zasloužil o stát - tak zní návrh zákona, který 24.února schválila Poslanecká sněmovna. Pro návrh, který již před deseti měsíci podali dva poslanci ČSSD a jejich kolegyně z KSČM, hlasovalo 118 ze 183 přítomných zákonodárců. Pokud zákon schválí Senát a podepíše prezident, stane se

Edvard Beneš po T.G.Masarykovi druhým takto oceněným prezidentem. Ocenění zásluh druhého prezidenta Československé republiky a jednoho ze zakladatelů státu zákonem podpořila drtivá většina sociálních demokratů a komunistů, pro hlasovala i část ODS. Nikdo jeho zásluhy nepopíral, odpůrci se však opírali o tři druhy argumentů. Za prvé se obávali, aby zákon nepoškodil vztahy s Němcem a Rakouskem, kde je stále ještě citlivá otázka odsunu sudetských Němců spojovaná právě s Benešem. Hlasování se kvůli těmto obavám jednou odložilo, protože poslanci nechtěli návrh přijmout dříve, než rakouský parlament loni v prosinci schválil vstup České republiky do Evropské unie. Druhý typ argumentů se točil kolem Benešovy role po přijetí mnichovské dohody a jeho údajné kapitulace před SSSR a komunisty. Další poslanci tvrdí, že Benešovy zásluhy není nutné oceňovat zákonem.

Čeští vojáci jdou poprvé od druhé světové války do přímé bojové akce

Poslanci odhlasovali vyslání maximálně 120 vojáků ze speciální jednotky z Prostějova do Afghánistánu, kde budou působit pod americkým velením v rámci protiteroristické operace Trvalá svoboda. Při hlasování byli proti komunisté a šest vládních poslanců. Vyslání vojáků tak umožnily hlasy poslanců opoziční ODS. Akci již dříve schválil Senát. Úkolem elitní jednotky bude vyhledávat a likvidovat zbytky hnutí Taliban skrývající se v horách a teroristy z organizace Al-Kaida. Jde o nejriskantnější akci české armády od druhé světové války. V nejbližší době by měla do Afghánistánu vy-

razit skupina, která bude mít za úkol navázat spojení s českou armádou a zajistit podmínky pro příjezd speciální jednotky. Kompletní jednotka by měla dorazit do měsíce. Češi by v Afghánistánu měli strávit půl roku, zázemí se jim má dostat na utajené základně spojenců. Vojáci jsou podle ministra obrany Miroslava Kostelky na misi připraveni. Součástí tvrdého výcviku je i příprava na mučení při výsleších. Celkové náklady na vyslání vojáků činí přes 286 milionů korun.

Poprvé v Česku zavraždil žák ve škole svého učitele

Šestnáctiletý žák svitavského strojírenského učiliště zavraždil uprostřed hodiny svého učitele Bohuslava Šibla. Vražda se odehrála 1.března před očima šokovaných spolužáků. "Učitel se bránil židli, ale proti noži neměl šanci," vypráví jeden z nich. Šedesátiletý pedagog podlehl zranění bezprostředně po převozu do nemocnice. Bylo to v Česku poprvé, kdy žák ve škole zavraždil svého učitele. Chlapec prý zaútočil, když ho kantor vyzval, aby si přeseď. Motiv činu ovšem neobjasnil ani během výslechu u soudce. Mladík, který na učiliště přestoupil kvůli špatnému prospěchu z gymnázia, byl podle svědků samotářský, za zábavou nechodil a většinu času trávil u počítače. Podle spolužáků ho učitel Šibl ponižoval, prý si na to stěžoval i rodičům. "Narůstá šikana, děti si nosí do škol nože, mluví s učiteli sprostě, někdy jim tykají," popisuje v MF Dnes situaci šéf školských odborů František Dobšík. Ministerstvo školství ale zvláštní ochranu nechystá a nehodlá například učitelům propůjčit statut veřejného činitele. Případy násilí na školách, kdy

děti vyhrožují svým učitelům, se většinou řeší jako přestupky. Od roku 1998 zaútočily v ČR děti brutálně na učitele nebo vychovatele devětkrát. V roce 1998 ubil chovanec výchovného ústavu svou vychovatelku. Ročně zaznamená policie v zemi tři sta vražd, mládež jich z toho spáchá pět. Mladistvým zákon zaručuje anonymitu, za vraždu jim hrozí 5, výjimečně až 10 let vězení, případně pobyt v psychiatrickém nebo výchovném zařízení.

Ze Slovenska

Vláda rozhodla o zavedení školného na VŠ

Od 3 do 22 tisíc korun ročně mají od září platit studenti slovenských vysokých škol. 10.února se na tom usnesla vláda Mikuláše Dzurindy. Návrh zákona, který rovněž upravuje problematiku stipendií a studentských půjček, musí schválit parlament. Výši poplatků určí každá vysoká škola samostatně, měla by se však pohybovat v rozmezí od 5 do 30 procent ročních nákladů na studium jednoho studenta. Peníze půjdou do rozpočtu školy, přičemž čtvrtina by měla být použita na sociální nebo prospěchová stipendia. Sociální stipendia by se měla zvýšit ze dvou na pět tisíc slovenských korun a dosáhnout na ně by mohlo více studentů. Změnit se mají pravidla pobírání studentských půjček, na které budou mít nárok všichni slovenští studenti, kteří studují vysokou školu doma i v zahraničí. Půjčky (až do výše školného) se mohou splácet během studia nebo až po jeho ukončení. Absolventi, kteří nastoupí jako učitelé do základních a středních škol, budou povinni splácet půjčku zproštění. V České republice se za

studium na veřejných vysokých školách neplatí. Jak připomněla zpráva ČTK, školné není ani na VŠ v Maďarsku a v Polsku.

Slovenští Rómové rabovali v obchodech s potravinami

Vlna sociálních nepokojů se v únoru šířila východním a částečně i středním Slovenskem. Problematická sociální situace, místy až stoprocentní nezaměstnanost v rómských osadách a radikální změna ve vyplácení sociálních dávek, to vše vedlo stovky Rómů k rabování obchodů s potravinami. Tvrdí, že s novými dávkami jednoduše nevyžijí. Výtržnosti propukly už počátkem měsíce, k prvnímu rabování pak došlo 11.února v Levoči. Poslední případy byly hlášeny z obcí Trhoviště, Čierna nad Tisou, Kameňany, Rimavská Sobota, Čaklov a Zemplín. Např. v Trhovišti oblehlo asi 200 Rómů prodejnu a za skandování: "My chceme jíst!" se dožadovali vstupu do obchodu s tím, že si vezmou zboží bez placení. O několik hodin později obchod vyrabovali. V pondělí 23.února se podle České televize několik set Rómů pokusilo demonstrovat v Trebišově. Policie však proti nepovolené akci zakročila a Rómy z centra města vytlačila. Ti ale začali po policistech házet kameny a láhve, na což policie reagovala použitím vodních děl. Při potyčkách bylo zraněno několik Rómů a dva policisté. Rómové na ústupu navíc opět vyrabovali prodejnu potravin a škoda dosáhla asi 100 tisíc korun. Po půlnoci dorazil na místo střetu i ministr vnitra Vladimír Palko. Na jeho podnět vláda 25.února schválila nasazení policejních posil, na pomoc povolala i armádu. Celkem bylo do krizových

oblastí povoláno přes tisíc mužů, což je největší nasazení policejní a vojenské síly od roku 1989. Současný stav je reakcí na reformu sociálního systému, která nastupuje na Slovensku od 1. března. Zatímco dosud stát jednotlivci vyplácel přes 4000 korun, po reformě to budou jen 2000. Dalších 1000 korun však vláda nabízí dlouhodobě nezaměstnaným ve formě tzv. aktivního příplatku, pokud odpracují 10 hodin týdně na veřejně prospěšných pracích. Na Slovensku žije asi 400 tisíc obyvatel romského původu, přičemž mnoho z nich přežívá dlouhé roky jen ze státní podpory a soustřeďuje se právě v regionech s největší nezaměstnaností. Podle expertů udělalo ministerstvo práce a sociálních věcí chybu, když snížilo dávky, aniž by zároveň spustilo projekty na zvýšení zaměstnanosti. Ministerstvo práce a sociálních věcí označilo rabování v obchodech za účelově organizovanou akci. V jejím pozadí stojí údajně lichváři, kteří při snížení dávek přijdou o své příjmy. Předseda Romského parlamentu Ladislav Fižik to však pro MF Dnes razantně odmítl a navíc dodal: "Nechceme rabovat a krást. Chceme práci, rovnost a chléb!" Pokud vláda nezačne situaci slovenských Romů řešit, je Romský parlament podle jeho slov připraven zablokovat dálnice a hraniční přechody. Do ostré kritiky vlády a vládní sociální politiky se v souvislosti s romskými nepokoji pustili opoziční poslanci i prezident Rudolf Schuster, který vyzval vládu k urychlenému řešení problému. Sám se v neděli 29. února setkal se zástupci Romského parlamentu a vyzval je, aby problémy řešili

kultivovaně a diplomaticky. Prezident se také vyslovil pro stažení vojenských posil, za což si vysloužil kritiku vládních činitelů a některých médií. "Nevidím za tím nic jiného, než nahánění předvolebních bodů a snahu získat rómské hlasy," citoval list Národná obroda ministra práce Ludovíta Kanika. Narážel tak na fakt, že se prezidentské volby, kterých se zúčastní i současný prezident, konají již 3. dubna.

Montážní závod korejské automobilky Hyundai/Kia bude stát na Slovensku

První evropský závod největší jihokorejské automobilky, která má v současnosti 15 závodů ve 12 zemích, se bude stavět na Slovensku. Oznámení přišlo 2. března ze Soulu. Výrobu by měla automobilka spustit už v roce 2006 podobně jako francouzský investor PSA Peugeot Citroen v Trnavě. Deník Sme napsal, že Slovensko se tak stane v přepočtu na počet obyvatel největším výrobcem automobilů na světě (v zemi již několik let působí německý Volkswagen). Od příchodu automobilky si ekonomové slibují další růst zaměstnanosti. Nový závod v Žilinském kraji by měl zaměstnat kolem 2400 lidí při roční kapacitě 300 tisíc aut. Dnes by tak na jedno pracovní místo, v případě nezaměstnaných z okolních pěti okresů, připadlo asi 11 žadatelů. Automobilka má od slovenské vlády získat státní pomoc ve výši 15% z hodnoty investice (cca 700 mil. eur), což bude letos podle ministra financí Ivana Mikloše kolem 1,5 miliardy korun. Dalším stimulem příslibem vládou je výstavba 1000 až 1200 nových bytů v Žilině. Korejská automobilka Hyundai/Kia se pro Slovensko roz-

hodla i díky levné pracovní síle. Podle údajů Statistického úřadu za rok 2002 byla průměrná mzda v regionu 12 057 korun, což je o 1500 korun méně než na celém Slovensku. O výstavbu závodu měly zájem i sousední země: Česko, Polsko a Maďarsko.

Ekonomika

Nezaměstnanost roste

Český statistický úřad zveřejnil 9. února nepříznivou informaci o vývoji nezaměstnanosti. V lednu bylo bez práce rekordních 570 000 lidí, tj. 10,8% praceschopného obyvatelstva. Je to vůbec nejvíce v historii ČR. Za zvýšením stojí propouštění v podnicích na konci roku a ukončení činnosti živnostníků, kteří musí od ledna platit minimální odvody státu. Přitom stále více lidí nemůže sehnat práci dlouhodobě. Na boj s nezaměstnaností vláda letos vyčlenila z rozpočtu asi 11 miliard.

Automobilka Škoda představila třetí generaci modelu Octavia

Dlouho očekávaný model Octavie představila Škodovka na ženevském autosalonu spolu se sportovní verzí Fabie a studií nové limuzíny Tudor. Připomeňme, že první Octavia vyjela z Mladé Boleslavi již roku 1959. Nejlevnější verze nového modelu bude stát necelých 425 000 Kč. Nová Octavia se začne prodávat na vybraných trzích - v Česku a v Německu - nejdříve v červnu. Krátce poté v Rakousku a Švýcarsku a následně ve zbytku Evropy. Škoda očekává, že příjmy z jejího prodeje by ještě letos mohly dosáhnout 13% celkových tržeb. Nová Octavia stojí na pomezí nižší a střední třídy. Je širší i delší než sou-

časný model a disponuje zavazadlovým prostorem o objemu 560 litrů, což je v této kategorii mimořádné. Zvětšil se i prostor pro cestující na zadních sedadlech. Model se vyznačuje obléjšími tvary, elegantní mřížkou chladiče nebo protažením zadních světlometů. Řidiči mají na výběr z šesti motorů - čtyř zážehových a dvou vznětových v kombinaci s pěti- nebo šestistupňovou převodovkou. Délka automobilu je 4572 milimetrů, šířka 1769 a výška 1462 milimetrů. Podrobné informace a bohatý obrazový materiál nabízí www.skoda-octavia.cz.

Poslanci odsouhlasili snížení základní sazby DPH z 22 na 19 %

I přes pokles základní sazby DPH z 22 na 19% stát plánuje, že na ní vybere o zhruba 4 miliardy více než před reformou, což činí zhruba 400 korun na osobu. Zvýšení se dosáhne převodem položek ze snížené pětiprocentní sazby do sazby základní. Zákon o DPH prosadili vládní poslanci 26. února nejtěsnějším poměrem. Po přesunu některých služeb do základní sazby, které parlament schválil loni v září a které platí od ledna, se v květnu do 19% sazby dostanou např. restaurace, kadeřníci, vstupné na sportovní akce, ale i toaletní papír a hygienické vložky. V nižší sazbě zůstanou potraviny, léky, ale i vodné a stočné, dětské pleny, vstupenky na kulturní akce či časopisy. Kvůli nižší sazbě DPH pro pleny již Českou republiku kritizovala EU. Parlament dále zrušil daňové výhody pro Sazku a také mimořádnou zálohu na DPH, kterou měli podnikatelé platit ve výši 50% běžné zálohy. Touto operací chtěl stát vyřešit výpa-

dek ve svých příjmech způsobný tím, že od 1. května nebude na hranicích při dovozu zboží vyměřována DPH. Pro podnikatele by to znamenalo vážné narušení jejich finančních toků. Rodiny s dětmi a důchodci by měli v červnu obdržet jednorázovou kompenzaci změn DPH. Vláda na ni však nemá peníze. Kompenzace by totiž měly vyjít na 8 - 9 miliard. "Celkový vliv změn daně z přidané hodnoty a sociálních kompenzací na státní rozpočet bude v roce 2004 negativní," řekla Lidovým novinám mluvčí ministerstva financí Eva Nováková. Jednorázové příspěvky (2000 korun pro dítě a 1000 korun pro důchodce) kritizovala opozice, protože přicházejí v období voleb do Evropského parlamentu.

10. 3. 2004 (střed)

EUR, 1	33.185
Kanada, 1	20.405
Slovensko, 100	81.827
USA, 1	26.983

Kultura

Američtí filmaři ocenili kameramana Ondříčka

V neděli 8. února převzal český kameraman Miroslav Ondříček v Los Angeles Mezinárodní cenu za celoživotní dílo udělovanou každoročně Americkou společností kameramanů (American Society of Cinematographers, ASC). "Zanechal nezanedbatelnou stopu na mezinárodním poli kinematografie, a proto si prestižní cenu od svých kolegů zaslouží," řekl podle MFD prezident ASC Richard Crudo. Ondříček byl dvakrát nominován na Oskara, a to za filmy *Ragtime* (1982) a *Amadeus* (1985). Podílel se také na natáčení slavných filmů *Vlasy*, *Valmont* a *Silkwood*. "Nechci, aby to vypa-

dalo jako chlubení, ale cenu za celoživotní tvorbu dostanete jenom za dlouhodobý výkon. Je to velké profesní uznání od odborníků," uvedl Ondříček pro MFD. Kameraman, který letos v listopadu oslaví sedmdesátku, je teprve druhým laureátem ze střední a východní Evropy. Loni získal stejné ocenění Polák Witold Sobociński.

Zemřel Miloslav Šimek

Necelý měsíc před 64. narozeninami zemřel herec, moderátor a spisovatel Miloslav Šimek. 16. února ráno podlehl boji s leukémií, stejně jako jeho dlouholetý partner Jiří Grossman, který odešel v roce 1971. Šimek je známý především ze svého působení v Divadle Semafor, kde společně s Grossmanem tvořili jevištní pásma povídek, scének a písní, která byla příznačná smyslem pro recesi a originálním humorem. Po Grossmanově smrti se pak Šimek na jevišti objevoval s Luděkem Sobotou, Petrem Nárožným či Jiřím Krampolem. Po roce 1989 založil Divadlo Jiřího Grossmana a začal se věnovat politické satíře. Televizní diváci ho znají z pořadů *S politiky netančím* a *Politické harašení*, kde jeho poslední jevištní partnerkou byla Zuzana Bubílková.

Zemřel novinář Jiří Ruml

Po dlouhé a těžké nemoci zemřel v pátek 20. února ve věku nedožitých 79 let novinář Jiří Ruml (* 8. července 1925). Zasloužil se o obnovení Lidových novin a stál i u zrodu prestižní novinářské Ceny Ferdinanda Peroutky. V roce 1945 vstoupil do KSČ, po únoru 1948 pracoval jako redaktor a zpravodaj Československého rozhlasu, Československé televize a spoluzakládal Večerní Prahu. V období Pražského jara se anga-

žoval jako člen předsednictva Československého svazu novinářů. Po roce 1968 jej vyloučili z KSČ. Tehdy se stal aktivním disidentem, publikoval v samizdatu a jako jeden z prvních podepsal Chartu 77. V roce 1987 začal pracovat na obnově Lidových novin, v roce 1990 byl zvolen poslancem Federálního shromáždění.

Deset let bez Karla Kryla

Karla Kryla známe jako malého usměvavého človíčka, který po sametové revoluci jezdil po vlastech českých s kytarou a zásobou písniček. V době všeobecné euforie na počátku 90. let byl vnímán jako hrdina. Hrdina navrátil se z exilu v Mnisku pod Alpou, jak roztomile přezdíval svému mnichovskému "vyhnanství". Pro Kryla nebyl odchod do Německa pouhou emigrací. Emigrant je podle něho někdo, kdo odjede, všechno nechá za sebou a dál se nestará. Karel Kryl se o osud své vlasti staral, pracoval v redakci Svobodné Evropy a byl šťasten, že se může vrátit domů, do Československa. Zklamání přišlo v roce 1993 v podobě rozdělení jeho milované vlasti. Nedokázal pochopit "proč". Zemřel o rok později 3. března, v důsledku srdeční zástavy. Ne nadarmo se říká, že mu puklo srdce žalem nad rozdělenou republikou, psalo se také o zklamání z listopadového vývoje. Nyní, po deseti letech si ho znovu připomínáme. Na Krylovu počest se konají koncerty, předčítání, jsou mu věnovány rozhlasové pořady. Nakladatelství Torst připravuje reedici souborného vydání jeho literárního díla. Již dříve vyšly *Půlkacíř* a *Krylogie* a jeho útržkovitý deník *Krylias* a *Odyssea*.

Sport

Na Švédských hrách ČR vybojovala stříbro

V prvním utkání Švédských her v Helsinkách vyhráli čeští hokejisté těsně 2:1 nad Finskem hlavně díky přesílovkám. V dalším zápase podlehli Švédsku 0:4 a v závěrečném utkání gólem Tomáše Vlasáka 13 vteřin před koncem prodloužení porazili Rusko 3:2. Na Švédských hrách jim tento zápas vynesl stříbro, celkově skončili v Euro Hockey Tour třetí. Brankář české reprezentace Roman Málek byl vyhlášen nejlepším gólmanem Švédských her. Hráč Plzně byl zároveň zařazen i do ideální sestavy turnaje. Do All Star týmu se dostal i Tomáš Vlasák.

Češi v utkání hvězd NHL

V utkání hvězd NHL v neděli 8. února v Minnesotě nechyběli ani Češi. Již podeváté se tohoto klání účastnil Jaromír Jágr, ostatní (Robert Lang, Pavel Kubina, Filip Kuba a brankář Tomáš Vokoun) si zahráli v tomto utkání poprvé. Jaromír Jágr a Robert Lang si připsali po jedné asistenci a přispěli tak k výhře Východu nad Západem 6:4.

Neumannová ve Švédsku zvítězila

V sobotním závodě 21. února ve švédské Umee vyhrála Kateřina Neumannová běh na 10 km klasickou technikou a je to její čtvrté vítězství v této sezóně Světového poháru. Po triumfech v Ramsau, La Clusaz a Falunu posunulo vítězství v Umee Neumannovou na 9. místo průběžného pořadí SP a částečně si vynahradovala neúspěch z Oberstdorfu, kdy vzdala kvůli špatně namazaným lyžím. Další závod SP v Oslu Neumannová vynechá, poběží až za 14 dní ve finském Lahti.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Vyšla Papežská ročenka pro rok 2004

Annuario Pontificio 2004 přináší celou řadu aktuálních statistických údajů. Informuje mimo jiné o jmenování 30 nových kardinálů, vytvoření 19 nových biskupství a o jmenování 175 biskupů v průběhu roku 2003. Celosvětové statistiky vycházející z údajů získaných v roce 2002 konstatují, že na světě žije 1 miliarda 71 milionů pokřtěných katolíků, což tvoří 17,2% z celosvětové populace. Celá polovina z celkového počtu katolíků žije na americkém kontinentu, 26,1% v Evropě, 12,8% v Africe, 10,3% v Asii a 0,8% v Oceánii. V poměru k celkové populaci žije v Americe 62,4% katolíků, v Evropě 40,5%, v Oceánii 26,8% a v Africe 16,5%. V Asii tvoří katolíci pouhých 3 % z celkového počtu obyvatel. Do pastorační činnosti katolické církve jsou celkově zapojeny více než 4 miliony lidí. Nejaktuálnější vydání Annuario Pontificio uvádí, že v katolické církvi působí 4.605 biskupů, 405.058 kněží (z čehož je 267.334 diecézních kněží), 30.097 trvalých jáhnů, 143.745 laických misionářů a 2.767.451 katechetů. Kromě řeholních kněží je evidováno 54.828 řeholních bratří, 782.932 řeholních sester a 28.766 členů sekulárních institutů. V porovnání s údaji z roku 2001 zůstává počet kněží v podstatě nezměněn. Vzrůstá však počet diecézních kněží, zatímco řeholních kněží naopak ubývá. Přibývá také počet trvalých jáhnů a laických misionářů. Vznikající tendenci má také počet seminaristů. Nejvyšší nárůst byl zaznamenán v Africe (více než 5,8%) a v Americe (1,4%), naopak v Evropě se počet seminaristů oproti roku 2001 snížil.

Vatikánské internetové stránky navštívilo 22 milionů lidí

Téměř 60 tisíc vstupů každý den dělá z vatikánských webových stránek nejpoužívanější médium, díky kterému se šíří informace o aktivitách Svatého stolce. Internetové středisko Svatého stolce zaznamenalo za rok 2003 téměř 22 milionů vstupů na vatikánské internetové stránky s denním průměrem 59.667 čtenářů. Nejvíce vstupů se uskutečnilo v měsíci březnu (přes 3,5 milionu). Nejčastěji navštěvují lidé tyto stránky ve čtvrtek a v pátek, nejvyšší aktivita během dne je zaznamenávána mezi 19. a 21. hodinou římského času. Nejčastějšími návštěvníky internetových stránek Svatého stolce jsou lidé z USA, Itálie, Německa a Velké Británie. Nejhladnějšími hesly jsou: Vatikán, zprávy, informace a tiskový servis. V roce 2003 měl Vatikánský informační servis (VIS) nejvíce abonentů ve své historii, celkem 15.916 předplatitelů. Více než 54% z nich jsou zaslány zprávy v angličtině, španělskou verzi odebírá 28,34%, zprávy v italštině 8,54% a ve francouzštině 8,46% předplatitelů. Internetové stránky Vatikánu najdete na adrese: www.vatican.va

Nový světicí biskup v Košicích

26.února jmenoval papež Jan Pavel II. nového světicího biskupa košické arcidiecéze. Stal se jím Mons. Stanislav Stolárik. Ten se narodil 27.2.1955 v Rožňavě jako sedmé z osmi dětí. Vyrůstal v Košicích, kde získal základní a stře-

doškolské vzdělání. Potom studoval teologii v bratislavském semináři. Na kněze byl vysvěcen v roce 1978 v Bratislavě a byl inkardinován do košické arcidiecéze. V pastorační službě působil nejprve jako kaplan v Trebišově, v letech 1979 až 1981 v Humenném a pak do roku 1983 v Prešově. Poté se stal duchovním správcem mariánského poutního místa v Obišovcích a v letech 1990 až 1992 byl farářem v Čani. Další 3 roky působil opět v Humenném, později byl farářem na Sídlišti III v Prešově až do roku 2001, kdy byl jmenován farářem farnosti sv. Mikuláše a děkanem Prešova - města. Po roce 1989 pokračoval v teologických studiích na Římsko-katolické cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Komenského v Bratislavě (1993 - titul ThDr.) a ve filozofických studiích na Papežské teologické akademii v Krakově (1998 - PhDr.). V roce 1998 získal na Univerzitě Komenského v Bratislavě vědecko-akademickou hodnost (PhD.) a o rok později se habilitoval v odboru dějiny filozofie na Filozofické fakultě Prešovské univerzity v Prešově. 8.2. 2003 ho Svatý otec Jan Pavel II. jmenoval členem kolegia papežských kaplanů (titul Mons.) a 26.2.2004 světicím biskupem košické arcidiecéze a titulárním biskupem barikským.

Kardinál Tomáš Špidlík navštívil Českou republiku

Prof. Tomáš Špidlík, který byl v říjnu loňského roku jmenován kardinálem, přijel v sobotu 21. února na pozvání pražského arcibiskupa kardinála Miloslava Vlků na návštěvu do České republiky. Hned pár hodin po příjezdu se setkal se svými spolubratry z jezuitského řádu a celebrovat mši svatou v kostele sv. Ignáce. Následující den navštívil kardinál Špidlík své rodiště - obec Boskovice, kde sloužil slavnou mši svatou, která byla přenášena také na vlnách Radia Proglas. Po mši se uskutečnilo setkání tohoto významného rodáka z Boskovic s jeho příbuznými a se zástupci obce a církve. V pondělí 23. února se v Pastoračním středisku sv. Vojtěcha v Praze 6 - Dejvicích uskutečnil mimořádný kněžský den, na nějž byli pozváni biskupové, kněží a jáhni ze všech diecézí české a moravské církevní provincie. Kardinál Špidlík zde pronesl přednášku "O novém pojmu církve na 2. vatikánském koncilu". Potom se konala tisková konference a navečer v 5.00 hodin kardinál Tomáš Špidlík společně s českými a moravskými biskupy celebroid slavnostní mši v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze. V úterý 24. února ráno kardinál Špidlík společně s kardinálem Vlkem sloužil mši svatou v Arcibiskupském semináři v Praze. Potom se jako doktor honoris causa Univerzity Karlovy v Praze prof. Špidlík setkal s akademickou obcí této nejstarší české univerzity a přednesl ve Vlasteneckém sále Karolina přednášku na téma "Duchovní jednoty Evropské unie" a převezal ocenění z rukou rektora UK prof. Ivana Wilhelma. Širší veřejnost se mohla s tímto významným českým jezuitou setkat při přednášce, kterou pronesl u úterý večer v Pastoračním středisku sv. Vojtěcha na téma vztahu umění a teologie. Zpět do Říma odletěl kardinál Špidlík ve středu 25. února. Podle ČBK

Krajané ve staré vlasti prosí o pomoc

Kostel Panny Marie Královny v Hrušovanech u Brna

Vážený důstojný pane,
milí bratři a sestry v Americe.

Srdečně Vás zdravíme z obce Hrušovany u Brna, v které bydlí Vaši bývalí farníci z doby, kdy jste jako kaplan působil v Židlochovicích, kteří na Vás rádi vzpomínají. Také zdravíme Vaše nynější farníky v Chicagu a všechny krajany v Americe. Napsal jste velmi pěkný dopis, který jsme si se zaujetím přečetli. Pan Rožnovský, který založil stavbu kostela v naší obci, vždy při setkáních vysvětloval, že v Americe je většina věřících lidí a jen málo těch, kteří nevěří. Snad mu nikdo ani nenaslouchal, protože mu nevěřili. Proto jsme Vás dopis s nadšením přečetli, aby věřili, že je to tak.

V Hrušovanech nikdy nebyl žádný kostel. Věřící vždy chodili za bohoslužby do farního kostela v blízkých Židlochovicích nebo do filiálních kostelů v okolních obcích. Toužebným přáním mnoha našich spoluobčanů bylo dočkat se vlastního kostela. V roce 2000 jsme stavbu zahájili a v současné době je kostel stavebně dokončen a byl již také konsecrován. Kolem kostela jsou již vydlážděny přístupové cesty a chodníky a na jaře začneme s parkovou úpravou. Náš nový kostel září čistotou a očekává slavnostní vysvěcení, které má vykonat Otec biskup Vojtěch Cikrle 21. srpna 2004.

Tento krásný kostel je však prozatím prázdný. Je třeba ještě pořídit oltář a další liturgickou výbavu a pro věřící lavice a k doprovodu zpěvu varhany. A na to vše nám chybí finanční prostředky, které by nám zajistily dokončení celého interiéru. Už všechny možnosti máme vyčerpané. Pomohla nám obec, kraj, farnosti i občané svými dary. Díky křesťanským politikům jsme získali i státní dotaci. Poslední možnost je opět žádat farnosti, které známe a které nám vždy pomohly. Mezi ty, kteří nás podpořili patříte i Vy, krajané z Ameriky, a proto si Vás dovoluujeme oslovit a znovu požádat o Vaši finanční podporu. Každý dar pro nás bude velkou pomocí a budeme vděční za sebemenší příspěvek. Za Vaši obětavou pomoc Vám předem děkujeme.

Vážený důstojný pane, přejeme Vám i Vaším věřícím hojnost Božího požehnání a hodně zdraví. I když víme, že z Ameriky je to velmi daleko, rádi bychom Vás pozvali na slavnostní vysvěcení našeho kostela a nebo aspoň k jeho návštěvě, až někdy zase pojedete do své staré vlasti.

Se srdečným pozdravem

za nadační fond pro výstavbu kostela

manželé Marie a Miroslav Rožnovští

Adresa:

Miroslav Rožnovský

Masarykova 124, Hrušovany u Brna

CZ - 664 62, tel. 547 236 238

Náš účet: Česká spořitelna, pobočka Židlochovice

číslo účtu: 2022953389/0800

Internet: www.volny.cz/kostelpmk

Rodina postižená povodněmi

Vážení přátelé.

Obracíme se na Vás s prosbou o pomoc a prosíme, pokud můžete, pomozte. Napiši Vám v krátkosti náš krutý příběh, který se nám stal při povodních před rokem a půl.

Skoro celý život jsme bydleli v Neratovicích v panelovém domě. Snili jsme s mužem o malém domku se zahrádkou. Pracovali jsme a po troškách šetřili na náš domek. V květnu 2002 jsme koupili rodinný domek v Zelčíně-Hoříně okr. Mělník a náš nový domov jsme si upravili a celý nově zařídili. Bydleli jsme v něm pouhé 4 měsíce a přišla katastrofa v podobě povodní a náš domek byl zcela zatopen až po střechu a následně musel být zbourán. Jistě si umíte představit tu hrůzu pro nás. Můj muž je invalidní důchodce, tehdy v době povodní měl za sebou již čtyři mozkové příhody, pátou prodělal v září 2002 neunesl naši situaci. Já mám nemocné srdce, mám kardiostimulátor již pět let. Mého muže odvezli do nemocnice a já bydlela u dcery v bytě 1+1 a dcera byla 8 měsíců těhotná. V září 25.9.2002 se nám narodila vnučka. Potom, když mého muže pustili z nemocnice, jsme šli do podnájmu do Bosyně asi 7 km od Mělníka. V květnu 2003 jsme si vzali od státu půjčku 850.000,- Kč na koupení staršího rodinného domku na Mělníku, který jsme v rámci našich možností rekonstruovali. Nyní již pokračovat nemůžeme, protože již nemáme na nic peníze.

Prosíme Vás proto o pomoc, pokud jen trochu můžete, pomozte nám v naší situaci. Víte, my potřebujeme pomoc nyní. Nikoho jsem do této doby o pomoc nežádala, až nyní. Pokud bychom byli s mužem zdraví, nikdy bych o pomoc neprosila.

Děkujeme za Vaše pochopení.

manželé Zdena a Jaroslav Dvořákoví

Italská 292

Mělník

CZ - 276 01

tel. 602 219 735

Poselství Matky Boží z Garabandalu

Nejdůležitějším zjevením 20.století, které je církevně schváleno, je zjevení ve Fatimě. Když se zde v roce 1917 Matka Boží loučila se sestrou Lucií, řekla následující slova: „Nashledanou v San Sebastian ve Španělsku.“

San Sebastian de Garabandal je malá horská vesnice asi se 300 obyvateli v severozápadním Španělsku v malebných Cantabriánských horách v diecézi Santander. Asi jeden a půl kilometru severně od vesnice se nachází skupina devíti borovic. Zde se zjevil večer 18.června 1961 čtyřem dívkám archanděl Michael. Byly to Conchita Gonzales (12 roků), Jacinta Gonzales (12 roků), Mary Loli Cruz Gonzales (11 roků) a Mary Loli Mazon (12 roků). První tři, i když mají stejné jméno, nejsou blízké příbuzné. Během následujících 12 dní se zjevil dívkám archanděl Michael osmkrát, aniž by něco řekl. 1.července oznámil, že se jim druhý den zjeví Panna Maria a to jako Panna Maria Karmelská. Vizionářky potom popsaly Pannu Marii jako 18 letou v bílých šatech s modrým pláštěm a s hnědým škapulířem přehozeným pře pravou ruku. Její vlasy byly tmavohnědé, tvář nepopsatelně krásná a hlas tak něžný, že takový nikdy neslyšely.

Během následujících 4 roků se uskutečnilo přes dva tisíce zjevení, někdy to bylo více zjevení v jednom dni. Každému zjevení předcházelo trojí vnitřní zavolání, které dívky popisovaly jako radostné záchvěvy. Vnitřní volání nabývalo na síle, až po třetím doběhly dívky na určené místo zjevení a to vždy ve stejný čas, i když každá z nich byla před tím na jiném místě vesnice. Potom upadly do extáze, která někdy trvala i několik hodin. Během extáze dívky naprosto nereagovaly na oheň, píchání jehlami nebo ostré osvětlování očí. Necítily naprosto žádnou bolest. Čtyři dospělí muži nemohli během extáze zvednout 12 letou dívku, zatímco děvčata mohla snadno pozvednout jedna druhou, aby mohla políbit Pannu Marii, když po zjevení odcházela.

Zjevení byla doprovázena dalšími jevy, které odporovaly přirozenému zákonu. Byly to například náhlé pády vizionářek bez sebemenšího poranění nebo schopnost rychle běžet pozpátku přes kameny, aniž by se dívaly na cestu. Vizionářky okamžitě poznávaly mezi přítomnými kněze, i když přicházeli v civilních šatech. Rovněž dokázaly růžence, medailky a jiné předměty, které převzaly od shromážděných věřících, aby je daly Panně Marii políbit, vždy správně vrátit jejich majitelům, neboť jak říkaly, Panna Maria je vedla. Neobyčejně podivuhodná byla událost, když novinář vyfotografoval na jazyku Conchity hostii, aniž by tam byla nějaká osoba, která by tam hostii položila. Dívky pak řekly, že to byl archanděl Michael, který jim přinesl svátostného Ježíše. Při jednom zjevení také všichni přítomní uslyšeli hlas Panny Marie, který byl zachycen také na zvukovém záznamu. Když pak ale chtěli tento zvukový záznam rozmnožit, tak tam hlas Panny Marie chyběl.

Proč se Panna Maria zjevovala před 40 lety v Garabandalu a co nám vlastně chtěla oznámit?

Naše Nebeská matka nám chtěla povědět o čtyřech nadpřirozených událostech, které čekají lidstvo.

1. Celosvětové varování, které přijde přímo od Boha a zasáhne každého člověka.
2. Velký zázrak - největší v dějinách lidstva.
3. Trvalé znamení - Po velkém zázraku zůstane v „Borovicovém háji v Garabandalu“ navždy znamení, které nikdy před tím nebylo spatřeno na zemi.
4. Potrestání - které je podmíněno podle toho, zda se lidstvo obrátí.

Když zvony na kostele v Garabandalu ohlašovaly 3.července 1963 smrt Svátého otce Jana XXIII., zvolala Conchita: „Papež je mrtev. Nyní budou jen tři papežové.“ Její matka Aniceta ji napomenula: „Jak to můžeš vědět? Jak můžeš tvrdit takové nesmysly.“ A Conchita odpovídala: „Panna Maria mně řekla, že nyní zbývají tři papežové. Po třetím papeži nastane konec naší doby, ale ne konec světa. Já sama to nedovedu pochopit.“

Zde se uplatňuje zásada mystické teologie: žádné proroctví není plně pochopeno, dokud se neuskuteční. (Klasickým příkladem je proroctví pána Ježíše: Zbořte tento chrám a ve třech dnech ho zase postavím.) A pro nás žijící na prahu 3. tisíciletí se zdá být jasné, že se blížíme k období historie lidstva, o kterém se mluví v těchto proroctvích. 18.června

Vizionářky při zjevení v Garabandalu

Otec Luis Maria Andreu při zjevení v Garabandalu

1965 v poselství v Garabandalu zaznělo: Mnoho kardinálů, biskupů a kněží je na cestě do zatracení a spolu s nimi se tam řítí spousty duší. Stále více mizí účta k Eucharistii!

Projděme krátce obdobím tří papežů po smrti blahoslaveného Jana XXIII. Pavel VI. byl zvolen 21.června 1963 a ukončil II. Vatikánský koncil 1966. Pak nastala doba jedna z nejtěžších v 2000 leté historii církve. Mnohé změny proběhly v církvi pod „pláštěm koncilním“, ale ne podle oficiálních dispozic koncilních Otců. Pavel VI. byl prvním papežem, jenž měl co do činění se zjevením v Garabandalu. V lednu 1966 byla Conchita povolána do Říma kardinálem Alfredo Ottavianim, který byl prefektem vatikánského úřadu pro věci víry. Conchita se později vyjádřila, že během vyšetřování události ohledně zjevení probíhaly před jejíma očima jako ve filmu. Na kardinála Ottavianiho zapůsobila příznivým dojmem. Potom požádala, aby mohla mluvit s papežem. Byl jí oznámen čas audience, ale ta byla později zrušena a bylo jí umožněno setkat se s jeho osobním sekretářem. Ten jí sdělil, že papež jí uděluje své požehnání a sním celá církev. Ale následujícího dne, k velkému překvapení všech, Svatý otec osobně přijal Conchitu a to v audienci opravdu soukromé, jen v přítomnosti osobního sekretáře a překladatele. Conchita až do dnešního dne neprozradila o čem se jednalo. Jen na konci jí svatý otec udělil požehnání se slovy: Žehnám ti a se mnou ti žehná celá církev.“ Con-

chita oznámila kardinálu Ottavianimu a papežovu sekretáři přesné datum zázraku, který se má v Garabandalu uskutečnit.

Po Pavla VI. byl Jan Pavel I. papežem jen 33 dní. O něm Conchita prohlásila během zjevení 1963, když mluvila o třech papežích, že bude vládnout neobyčejně krátkou dobu.

16.října 1978 započal svůj pontifikát Svatý otec Jan Pavel II. Nevycházíme z údivu nad

charismatickou osobností tohoto papeže, který je posledním z trojice papežů podle Garabandalského proroctví. Jeho 25 letý pontifikát patří k nejvýznamnějším v historii celé církve, pronikavě ovlivnil závěrečnou část minulého tisíciletí a s jistotou božského kormidelníka řídí církev Kristovu v bouřích třetího tisíciletí... Měl by vyhlásit mariánské dogma, že Panna Maria je Spoluvykupitelka lidstva a Prostřednice všech milostí a potom...

Varování dobře popisuje vizionářka Mary Loli. byl jí oznámen rok varování. Tehda se všechno na několik minut zastaví. Budeme napojeni přímo na Boha. Uvidíme naše svědomí. Vše špatné, co jsme spáchali a dobro, které jsme opomenuli konat. Každý to zakusí bez ohledu, v jakých bude podmínkách a jaké má znalosti Boha. Každý bude úplně ponořen do svého nitra. Bude to jako vnitřní prožívání lítosti a bolesti, že jsme urazili Boha. Bůh nám pomůže jasně uvidět, jak ho urážíme a zlo, které působíme. On nám pomůže pocítit vnitřní bolest, neboť často, když pácháme něco zlého, žádáme svými slovy o Boží odpuštění, ale v této chvíli on sám nám pomůže, abychom pocítili fyzicky hlubokou lítost. Varování nás chce přiblížit k Bohu a posílit naši víru. Proto se připravujeme na tento den a neočekávejme jej se strachem, neboť Nebeský Otec dělá vše ne proto, aby nás zstrašoval, ale proto, abychom mohli získat věčnou blaženost a neupadli do věčného zatracení.

Rok po varování se stane velká zázrak. Conchita ví přesně den, kdy bude usku-

tečněn a 8 dní před jeho uskutečněním má datum oznámit celému světu. Všichni nemocní, kteří v den velkého zázraku budou v Garabandalu, budou uzdraveni. 38 letý jezuitský kněz Otec Luis Maria Andreu 8.srpna 1961 po druhé navštívil Garabandal. Když pozoroval vizionářky během extáze, najednou čtyřikrát zvolal: Zázrak! Na cestě domů sdělil svým spolucestujícím přátelům: „Jak podivuhodný dar mi dala Panna Maria! Jak jsme šťastni, že máme takovou maminku v nebi! Dnešní den je nejšťastnějším v mém životě!“ Krátce na to sklonil hlavu a zemřel. Panna Maria pak oznámila vizionářkám, že Otec Luis ji uviděl a také spatřil velký zázrak. Zemřel přemožen radostí. 14.září 1965 Panna Maria zjevila Conchitě, že tělo Otce Luise bude v den velkého zázraku exhumováno a nalezeno neporušené.

Svatý Pio, stigmatizovaný františkánský kněz z italského San Giovanni Rotondo byl přesvědčen o pravosti zjevení v Garabandalu. Z jeho dopisu, který poslal vizionářkám 3.března 1962, uvádíme závěr: „Dávám vám pouze jednu radu: Modlete se a veďte druhé k modlitbě, neboť svět je na pokraji záhuby. Lidé vám nevěří, ani ve vaše rozmluvy s Pannou Marií. Ale uvěří, když již bude příliš pozdě.“ Svatý Pio se s Conchitou osobně setkal při její návštěvě Říma v roce 1966. Svatý Pio zemřel 23.září 1968 v San Giovanni Rotondo. Brzy na to 16.října 1968 Conchita dostala telegram, aby přijela na přání svatého Pia do Lourdes. Zde jí Otec Bernardino Cennamo z kláštera San Giovanni Rotondo oznámil, že svatý Pio si přeje, aby jí předal jeho dopis a první roušku, kterou byla přikryta jeho tvář po smrti. V dopise sv.Pio napsal: „Modlím se, aby tě nejsvětější Panna posilovala a povždy tě vedla ke svatosti a já ti z celého srdce žehnám.“ Tehdy se Conchita Otce Cennamo zeptala: „Jak mi ale mohla Panna Maria povědět, že Otec Pio před svou smrtí uvidí velký zázrak?“ Otec Cennamo odpověděl: „Otec Pio před svou smrtí velký zázrak uviděl, jak to dosvědčuji nejen já, ale i jeho představení.“

Více zpráv o Garabandalu můžete získat na Internetu: www.garabandal.com

*Z různých pramenů připravil
Karel Chrobák*

**Česká misie v Chicagu ve spolupráci
s chicagskou odbočkou Společnosti pro Vědy a Umění
Vás všechny srdečně zvou na mimořádný kulturní zážitek**

**v sobotu 20.března 2004 v 8.00 hodin večer
v sále besedního domu při farnosti Panny Marie Svatohorské
2416 S. 61st Ave, Cicero, IL 60804**

Pořad formou divadla jednoho herce je nazván

STAŘEC A MOŘE

**podle románu amerického spisovatele Ernesta Hemingwaye,
v němž se nám představí přední český umělec, herec a imitátor**

Miroslav Gabriel Částek.

**Drama bude provedeno v češtině
a hudbu k němu zkomponoval známý hudební skladatel**

Leoš Kuba.

**Naši chicagští diváci budou mít jedinečnou příležitost shlédnout velmi hodnotný program,
jaký zde ještě nebyl proveden. Pan Miroslav Částek, který se touto divadelní formou zabývá
již více než 35 let, je znám nejen po celé České republice, ale i za hranicemi své vlasti. Na svém
repertoáru má několik desítek divadelních her, které se dočkaly stovek a stovek repríz.
Do Chicaga zavítá poprvé a toto bude jeho první vystoupení v USA.**

**Po představení bude beseda s panem Částkem i hudebním skladatelem panem Kubou, který je
znám jako autor písní, scénické hudby, muzikálů i baletů, i hudby k televizním filmům a zvláště
pohádkám pro děti a patří mezi špičkové skladatele současné doby.**

Cena vstupenky na představení je \$ 10.00 za osobu a zahrnuje též malé občerstvení po programu.

Těšíme se, že využijete této příležitosti shlédnout něco nového a unikátního na chicagské scéně.

**Za Českou Misii
Fr. Dušan Hladík**

**Za SVU Chicago
Věra Rokničová**

Česká Misie ve spolupráci s jednotou Československého Orla v Chicagu
Vás srdečně zve na

Duchovní cvičení

tentokrát netradiční formou duchovních dramat

Program bude následující:

Pátek 26.března 2004 v 7:30 p.m.

v kostele Panny Marie Svatohorské 2412 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

Bolestný růženec, Mše svatá

Paul Claudel

Napřed je třeba unést kříž

meditace na křížovou cestu

Účinkuje: Miroslav Částek

Hudba: Zdeněk Pololáník

Sobota 27.března 2004 ve 3:00 p.m.

v kapli na Velehradě 2340 S. 61st Ave Cicero, IL 60804

Adorace Nejsvětější svátosti, modlitba sv. růžence

příležitost ke svaté zpovědi (bude zde cizí zpovědník)

Mše svatá v 6:30 p.m.

v kostele Panny Marie Svatohorské 2412 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

Bůh Je láska

recitál z evangelia sv. Jana

Účinkuje: Miroslav Částek

Hudba: Zdeněk Pololáník

Neděle 28.března 2004 ve 3:30 p.m.

v kostele Panny Marie Svatohorské 2412 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

Křížová cesta, Mše svatá

Tomáš Kempenský

Cesta k pokoji

Následování Krista

Účinkuje: Miroslav Částek

Hudba: Leoš Kuba

Po programu bude beseda u českými umělci na Velehradě

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilosti
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road
Berwyn, IL 60402
Tel. (708) 795 - 4400

„KARLIN WEDNESDAY DANCES“

admission only \$ 2 at the door

“2004”

“Czech food” from 5.30 - 7.30 PM
call for reservations: 216 - 661 - 4726
Dancing from 7.30 - 10.30 PM

Karlin Hall 5304 Fleet Ave, Cleveland, OH
For details call: 216 - 883 - 4760

PODĚKOVÁNÍ

**Z celého srdce děkuji všem,
kdo zorganizovali
oslavu mých 80. narozenin
a kdo mi blahopřáli
osobně nebo písemně.**

Zvláště pak děkuji Otci Dušanu Hladíkovi a redakci Hlasů národa, panu Josefu Kučerovi a redakci Nedělního Hlasatele, panu Janu Honerovi a Československé televizi v Chicagu - Euro TV 1, panu honorárnímu konzulovi Dr. George Drostovi a všem milým přátelům - Mojmiru Viktorinovi, Karlu Čapkovi, Karlu Švecovi, Věře Rokničové a rodině Zolmanové a dalším, kteří mi připravili tak příjemné překvapení při oslavě mého životního jubilea.

Kéž Vám to všem dobrotivý Bůh odplatí.

Váš Josef Hasil

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road, Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, Secretary-Treasurer
Mary Ann Mahoney, President

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Úmrtní oznámení

*Odešel jsi tak náhle,
že i ta Tvoje milá,
nám s bohem dáti nestačila.*

*S bolestí v srdci oznamujeme všem příbuzným, přátelům
a známým, že nás navždy opustil náš drahý manžel,
otec, dědeček, bratr, švagr a strýc, pan*

Jaroslav Kadlček

Zemřel po krátké těžké nemoci
v pátek 30.ledna 2004 ve věku nedožitých 55 let.

Rozloučili jsme se s ním v úterý 3.února 2004
v chrámu Páně sv. Filipa a Jakuba v Dolním Němčí

*Děkujeme všem, kdo si na něj
vzpomenou v modlitbě s námi.*

Za truchlící rodinu
manželka, syn Viktor
dcera Vladka s rodinou
bratři Jan a Antonín s rodinami
a ostatní příbuzní

Vroucí vzpomínka

*Před sedmi roky ve středu svatého týdne 26.března 1997
na Boží zavolání odešel náhle z našeho středu
můj milovaný manžel, starostlivý a dobrácký otec,
dědeček, strýc a švagr, pan*

František Minařík

známý pekař a cukrář
v bývalém českém Chicagu a Ciceru, IL.

Všem přátelům v rodné vlasti i jeho osobním a spolkovým
přátelům v USA, kteří si na něj dosud pamatují,
děkuji za vřelou modlitbu a upřímnou vzpomínku
u příležitosti 7.výročí jeho odchodu na věčnost.

*Mše svatá za něj i za celou živou i zemřelou rodinu
Minaříkovu bude obětována v sobotu 27.března 2004
v 6.30 večer v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.*

Marie Minaříková, manželka
Anna Minaříková - Vukson, dcera s manželem
Marie Kortánek, dcera s rodinou
a ostatní příbuzní v České republice

Vděčná vzpomínka

*Dne 22.března 2004 tomu bude jeden rok,
kdy byla povolána na věčnost naše milovaná
manželka, maminka a babička, paní*

Květoslava Svobodová

z Hot Springs, Arkansas

Narodila se 11.července 1927 ve Veltrubech u Kolína
v Čechách. Do USA přišla se svým manželem a dvěma syny
v roce 1968, po okupaci Československa Sovětskými vojsky.

Se svým manželem Zdeňkem prožili 52 let šťastného
manželství. Zemřela v Hot Springs 22.března 2003.

*Mše svatá za spásu její duše bude obětována
v sobotu 24.dubna 2004 v 6.30 večer*

v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Prosíme všechny, kdo jste ji znali o vzpomínku v modlitbě.

Zdeňek Svoboda, manžel

Luboš Svoboda, syn s manželkou Felicií

Jaroslav Svoboda, syn s manželkou Evou

Jan, Michaela, Kathy, Elizabeth a Diana, vnoučata

Michael, vnuk s chotí Jane a pravnučka Morgan

Upřímná vzpomínka

*Letošního 29.března 2004 si připomínáme
čtvrté výročí odchodu na věčnost
naší drahé maminky a babičky, paní*

Zdeňky Umlaufové

Zdenka a John, dcera s manželem

Václav a Kathy, syn s manželkou

Jimmy, Lisa, John, Denise, vnoučata

Také vzpomínáme na jejího manžela

Miroslava Umlaufa,

který zemřel 3.dubna 1988.

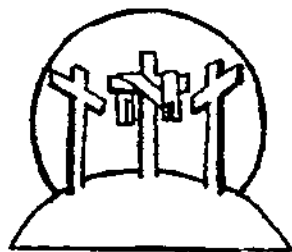
Miluš a Luboš, dcera s manželem

Jirka, syn

Luboš a Mirek, vnoučata

*Mše svatá za ně bude obětována u Panny Marie
Svatohorské v Ciceru 3.dubna 2004 v 6.30 večer.*

Děkujeme všem, kdo si na ně v modlitbě
vzpomenou s námi.

ČESKÉ BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

V kostele Panny Marie Svatohorské v Cicero

2412 South, 61st Avenue, Cicero, IL 60804

KVĚTNÁ NEDĚLE

Sobota 4.dubna 2004 - 6.30 hod. večer

Památka slavného Kristova vjezdu do Jeruzaléma

Svěcení ratolestí, zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Lukáše

Slavnostní mše svatá

Neděle 5.dubna 2004 - 10.30 hod. dopoledne

Mše svatá s Pašijemi podle Lukáše - v kapli na Velehradě

2340 S. 61st Ave, Cicero, IL 60804

ZELENÝ ČTVRTEK

Čtvrtek 8.dubna 2004 - 9.00 hod. večer

Slavná mše svatá na památku poslední večeře Páně

Umývání nohou vybraným mužům, po mši svaté společná adorace v Getsemanské zahradě

VELKÝ PÁTEK

Den přísného postu

Pátek 9.dubna 2004 - 9.00 hod. večer

Památka umučení Páně - Zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Jana

Uctívání svatého kříže, svaté přijímání

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Slavnost Kristova zmrtvýchvstání

Sobota 10.dubna 2004 - 11.00 hod. večer

Svěcení ohně a slavnost velikonoční svíce, bohoslužba slova - četba z Písma svatého

Starého a Nového zákona, svěcení křestní vody a slavná obnova křestních slibů,

mše svatá zakončená slavnostním požehnáním, chvalozpěv Vesel se nebes Královno,

svěcení velikonočních pokrmů

VELIKONOČNÍ NEDĚLE

Boží hod velikonoční - Neděle 11.dubna 2004

10.30 hod. dopoledne

Maše svatá v kapli na Velehradě

6.30 hod. večer

Slavnostní mše svatá v kostele. Svěcení velikonočních pokrmů.

* * *

Každý den před obřady je možno si vykonat svatou zpověď.

Ke svatému přijímání může přistoupit jen ten, kdo se očistil od hříchů.

Bližší informace podá: Fr. Dušan Hladík

Telefon (708) 656 - 7472 Mobil (708) 533 - 1050

Z dopisů našich krajanů a čtenářů

Milý Otče Odilo!

25.ledna už to byl rok, co mě odvezla sanitka s mozkovou mrtvičkou do nemocnice do kutné Hory. Byli tam na mě všichni moc hodní a po návratu domů se mě ujala mladší manželova dcera s celou rodinou, která bydlí naproti přes ulici. Vaří mi, perou, uklízejí, starají se o léky, zkrátka všechno co potřebuji, takže jsem jako v bavlnce. Po duchovní stránce se o mě zase vzorně starají bratři baziliáni ze sázavského kláštera. Než začala zima, tak jsem si s hůlčičkou sama chodila do kostela, ale co napadl sníh, už si netroufám. Pokud nebylo velké náledí, tak pro mě v neděli přišel některý z bratrů, já jsem se ho chytla za rukáv a on mě dovedl do kostela i zpět. Teď je ale nejen sníh, ale hlavně náledí, tak jsem doma, jako vězeň na Bezdězi a některý z páterů přijde a donese mi domů svaté přijímání.

Život se mi trochu změnil. Byla jsem zvyklá žít si samostatně, a jestli jsem dřív poroučela, teď si musím zvykat jiné a mladší poslouchat. Viditelné následky mně po té mozkové příhodě nezůstaly, ale určitá omezení tu jsou. Ale představte si, že jsem vůbec neměla ani v nemocnici, ani doma žádné bolesti, dokonce ani žádný nepokoj v duši.

Když jsem byla v nemocnici, jedna sestřička viděla, že se modlím, a sama mi nabídla, jestli chci, že mně sežene kněze důchodce z Bratislavy, který vypomáhá v Kutné Hoře. Druhý den přišel, měla jsem možnost se vyzpovídat, přinesl s sebou Tělo Páně a ještě mi udělil pomazání nemocných. Když jsem se vrátila na pokoj, tak všechny ženy, bylo jich celkem šest, se samy přihlásily, že se se mnou pomodlí růžnec, a pak ještě chtěly, abych jim vyprávěla o Pánu Ježíši, a tak po tři večery jsem měla ještě hodiny náboženství. Druhý den mi povídala paní, které bylo 91 let, a před tím ve dne naříkala, že má velké bolesti: „Paní, já na vás do smrti nezapomenu, mě už vůbec nic nebolí.“ To je malá ukázka, co dokáže modlitba. A mně stačila tři slova, která jsem si opakovala, když mě do nemocnice přivezli: „Ježíši, důvěřuji Ti!“ A on všechno tak krásně zařídil, o nic jsem se nemusela starat a byla jsem tam jako na nejlepší rekreaci. Nestačím děkovat za Jeho velikou lásku, kterou mi dal, a kterou jsem téměř hmatatelně pocítila nejen v nemocnici, ale i nyní doma - jen za tři slova: Ježíši, důvěřuji Ti!“

Tak koukám, že jsem toho už napsala víc než dost, ale přece na závěr ještě přání, které opisuji z kalendáře, jak je tam napsáno na začátku roku: „Opět stojím na začátku. Rok přede mnou je naprosto neznámý. Ty ho, Bože, znáš, stojíš jako slunce nad mou budoucností. Svít mi do tmy a pomoz být světlem druhým, abych Tvou láskou ozdravil kousek tohoto světa.“

Hodně milostí Božích a ochranu Panny Marie nejen Vám Otče, ale i všem milým krajanům v Chicagu, zvláště těm, kteří vloni navštívili Sázavu, že na všechny vzpomínáme a budeme vzpomínat zvláště letos, kdy budeme slavit výročí svatého Prokopa - 900 let od jeho svatořečení, a že u něj

v krásně vybudované kryptě budeme prosit i za Vás všechny, vzdálené sice fyzicky od naší společné vlasti, ale blízké našemu srdci. A prosíme i Vás o modlitby.

Srdečně zdraví

Eva Krčková, Sázava, Česká republika

* * *

Každou první sobotu v měsíci se po mši svaté schází skupina členů České misie v tak zvaném „Večeřadle“, aby se v intencích Mariánského kněžského hnutí modlili svatý růžnec a jiné modlitby, mezi které je zařazena také modlitba k svatému Peregrinovi, zázračně uzdravenému z rakoviny. Tuto modlitbu se jmenovitě modlíme za naše přátele a známé, kteří trpí touto nemocí.

Milí přátelé v Kristu.

Přijměte srdečný pozdrav a upřímné Pán Bůh zaplat' za modlitby, které obětujete za mého manžela. Jsem Vám velice vděčná. Snad dá Bůh a vyslyší naše i Vaše modlitby.

Prosila jsem Veroniku a Jožku Milěfovy, aby mně dali Vaši adresu, abych Vám mohla poděkovat. A jestli je to možné, poprosit o další modlitby. Nikdy by mě nenapadlo, že se někdy za nás bude někdo modlit daleko za oceánem.

Sice Vás ani neznám, ale přeji Vám hodně zdraví a Božího požehnání.

S vděčností se louči

Anna Vašinová, Tasovice u Znojma, Česká republika

* * *

Vážená redakce, milí přátelé.

Posílám předplatné na rok 2004 a zároveň děkuji redakci, zvláště pak Rev. Dušanu Hladíkovi za uveřejnění článku o pomoci kostelu Nanebevzetí Panny Marie na Solci u Kněžmosta (August 2003). Váš časopis se nám líbí, neboť na rozdíl od „Hlas národa“ se zabývá hlavně církevní a kulturní tematikou českého národa.

S pozdravem

Bruno Friess, Venice, FL

* * *

Milý Otče Hladíku.

Děkuji za zasilání Hlasů národa. Obsah časopisu se mi líbí, zvláště o náboženské činnosti ve staré vlasti a obětavosti českých katolíků zde v Americe.

Jsmo vděčen za vzpomínku na Stanislava Brožka, mého starého přítele z Pasadiny. On byl velký dobrodinec mnoha nově příchozích a České misie v Californii. Karel Švec znal dobře šlechtynost Standy a Anežky Brožků.

V Kristu Pánu oddaný

Petr Pohorský, Grass Valley, CA

Kostel svatého Prokopa v Chicagu

Průčelí kostela sv.Prokopa

Pokračování ze str. 2

Přítel dítek. Mimo to se zde tiskly další české náboženské knihy, Písmo svaté, zpěvníky, učebnice, kalendáře, beletrie a různé brožury, které byly rozesílány po celých Spojených státech a Kanadě. Za dobu své existence tiskárna vydala mnoho desítek titulů v tisícových nákladech a benediktini zde vykonali úžasné dílo tiskového apoštolátu.

4.července 1894 bylo povýšeno Svatoprokopské převorství v Chicagu na opatství a Otec Jan Nepomuk Jaeger byl jmenován prvním opatem. Jeho nástupcem ve funkci faráře u sv.Prokopa se stal Otec Valentin Kohlbeck, který do té doby působil jako farář v další české farnosti sv.Víta. Po Oci Valentinovi, který byl posléze pověřen vedením tiskárny, se stal farářem Otec Prokop Neužil. Ten zaměřil činnost českých benediktinů dál na západ od Chicaga do 40 mil vzdáleného Lisle. Zde byl 2.července 1900 otevřen český sirotčinec sv. Josefa a zároveň tentýž den zde byl po-

ložen základní kámen Koleje sv.Prokopa.

Když 4.července 1900 slavila farnost sv.Prokopa stříbrné jubileum - 25 let svého trvání, bylo v ní zaregistrováno přes 2000 rodin a farní školu, kterou vedly sestry Třetího řádu sv. Františka (dnes v Joliet), navštěvovalo tehdy 1200 žáků.

Aktivita farnosti pokračovala dál. 1.října 1908 arcibiskup Jakub E. Quigley vysvětil v kostelní zahrádce prostornou kapli Panny Marie Lurdské. V roce 1912 bylo přikoupeno na Racine ulici 11 stavebních míst a bylo zde upraveno prostorné hřiště. Otec Neužil tak zabránil postavení továrny v blízkosti farní školy.

V roce 1914 bylo Svatoprokopské opatství přeloženo do Lisle, ale kostel sv. Prokopa v Chicagu s dovolením kardinála Jiřího Mundeleina zůstal opatským chrámem až do doby, kdy byl v šedesátých letech minulého století v Lisle postaven nový opatský chrám.

Po Oci Prokopu Neužilovi, který po přeložení opatství odešel do Lisle, se vystřídal u sv.Prokopa 7 farářů. V té době se začaly české rodiny stěhovat dál a západ, především do Cicera a Berwynu. V době působení Otce Petra Mizery kolem roku 1950 se etnické složení farnosti sv.Prokopa začalo drasticky měnit. Tehdy se do české Plzně začaly houfně stěhovat mexické rodiny z okolí Rooseveltovy ulice mezi Racine a Habsted, protože na místě jejich domů se začala stavět chicagská odbočka University of Illinois. V této době byly v kostele sv. Prokopa zavedeny také španělské mše svaté a Otec Karel Kolek s Otcem Terencem Fritzmauricem byli posláni do Mexika, aby se zdokonalili ve španělštině, a tak mohli lépe působit v etnicky se měnící farnosti.

V šedesátých letech se v oblasti Chicaga vytvořila také početná skupina nových českých emigrantů, kteří z politických nebo náboženských důvodů utíkali z Československa po roce 1948, kdy tam uchvátili moc komunisté. Tito krajané žijící v exilu požádali otce benediktiny, aby pro ně sloužili v neděli dopoledne

českou mši svatou a této žádosti bylo vyhověno. Tak se stal kostel sv.Prokopa trojjazyčným. Nejdříve dojížděl každou neděli z kláštera v Lisle sloužit českou mši svatou Otec Karel Laburda. Od roku 1962 se tohoto úkolu ujal původně břevnovský benediktin Otec Vojtěch Vít, který před tím působil jako misionář v belgickém Kongu v Africe. Otce Vojtěcha přijali na svatoprokopské faře s otevřenou náručí a duchovní správě našich krajanů v Chicagu se věnoval bezmála 40 let. Současně také vydatně pomáhal v benediktinské tiskárně.

5.října 1975 se slavilo 100 leté výročí svatoprokopské farnosti. Dopoledne sloužil slavnou českou mši svatou biskup Jan L. Mořkovský z texaského Galveston – Houston, v poledne pomocný biskup Nevin W. Hayes, karmelitán, celebroidal španělskou mši svatou a odpoledne byla mše svatá ve třech jazycích - anglickém, českém a španělském. Večerní slavnostní banket se konal v kulturní hale farnosti Panny Marie Cellské v Berwynu. Za sto roků trvání farnosti bylo v kostele sv.Prokopa uděleno více než 46 tisíc křtů svatých, z toho nejvíce 1642 bylo v roce 1891. Po sto letech však počet žáků na základní škole poklesl na 205 a na střední dívčí škole bylo 134 děvčat. Žádné z těchto dětí však již nebylo českého původu. Tak se po sto letech změnila česká Plzeň na největší mexické středisko v chicagské oblasti. Benediktini zde uzavřeli českou tiskárnu a Otec Vojtěch Vít přenesl duchovní péči o české krajané do farnosti blahoslavené (dnes již svaté) Anežky České, kde v blízkosti jejího kostela otevřel v intencích kardinála Bera- na české misijní středisko Velehrad. Ještě později byla tato duchovní správa našich krajanů přenesena do farnosti Panny Marie Svatohorské v Ciceru, kde je dodnes.

V současné době spravují farnost sv. Prokopa Jezuité. Kdo z dříve narozených se chce vrátit do doby prvních exulantských let a připomenout si kostel, který byl našim druhým domovem, kde jsme uzavírali naše sňatky, křtili naše děti, kde ony pak přistupovaly k první-

Hlavní oltář kostela svatého Prokopa

mu svatému přijímání, ať si zajde ke sv. Prokopu některou neděli dopoledne na mši svatou. Stejně tak návštěvu to-

hoto kostela doporučujeme i mladé generaci. Mimo pravidelné bohoslužby, kdy je kostel uzavřen, každého ochotně pustí dovnitř služba na faře. Chrám sv. Prokopa je trojlodní stavba v pseudorománsko-gotickém slohu. Interiér chrámu zůstal v podstatě nezměněn i po liturgické reformě druhého vatikánského koncilu. Do presbytáře byl pouze umístěn nový obětní stůl. Hlavnímu oltáři dominuje nad svatostánkem obraz sv. Prokopa. Po jeho stranách jsou sochy sv. Petra a Pavla. Presbytář zůstal stále vyzdoben sochami a obrazy našich českých světců a světic. Také 6 velikých nástěnných maleb v horní části hlavní chrámové lodi zůstalo nedotčeno. Jen boční oltář byl vkusně změněn na oltář Panny Marie Quadalupské a křížová cesta byla nahrazena dřevěnými řezbami. V zadní části kostela jsou po stranách sochy sv. Ignáce z Loyoly, zakladatele Jezuitů, a sv. Michala Augustina Pro, jezuitského kněze, který byl ve svých 36 letech roku 1927 zastřelen za mexické komunistické hrůzovlády. Místní jezuitská komunita si právě tohoto světce sv. Pro zvolila jako svého

patrona, a tak se na budovách fary, školy a kláštera hezky vyjímají nápisy PRO - PROKOP.

12. prosince 1994 byla slavnostně odhalena a posvěcena mozaika Panny Marie Quadalupské na jižní straně kaple Panny Marie Lurdské a celé prostranství je známo jako Quadalupská zahrada a je středem mariánské úcty pro Mexičany celé chicagské oblasti. Každoročně ve Svatém týdnu se v ulicích bývalé české Plzně konají křížové cesty na způsob pašijových her, které přenáší i chicagská televize. Tak jsou jména Pilsen a sv. Prokop po Praze nejznámější jména nejen v Chicagu, ale i v Mexiku, s výjimkou Infant of Prague - Pražského Jezulátka.

I když se Češi již dávno z české Plzně odstěhovali, jsme rádi, že farnost, která byla původně Čechy založena, dodnes žije bohatým duchovním životem a kostel sv. Prokopa po více než 120 letech stále slouží svému účelu jako stánek Boží a místo, kde se shromažďují věřící.

Karel Chrobák

Velikonoce

Pokračování ze str. 3

Pokud by Ježíš Kristus nevstal z mrtvých, tak by se jeho život ničím nelišil od života vynikajících učitelů. Vzpomínalo by se na něho jen jako na velkého a moudrého muže, který dal světu překrásné učení - ale nakonec byl nespravedlivě odsouzen k smrti. Jeho život by skončil opravdovým nezdarem. Zlo by zvítězilo nad dobrem. Lidé by uznávali, že Ježíš byl pouhý člověk, i když vznešený a dokonalý, ale přesto podrobený smrti jako každý jiný.

Ale Kristus vstal z mrtvých. Tímto zmrtvýchvstáním potvrdil, že je Syn Boží a svým vzkříšením dokázal, že neutrpěl porážku, ale zvítězil nad smrtí. Má tedy moc dát věčný život všem, kdo ho následují. Pán Ježíš skutečně předpověděl nejen svou smrt, ale i své zmrtvýchvstání. Čtème zvláště o Velikonocích Písmo svaté. Dovíme se rovněž, že Ježí-

šovi přátelé neočekávali jeho vzkříšení a na začátku dokonce odmítali uvěřit, že opravdu vstal. Například Marie Magdalena pokládala Ježíše za jakéhosi zahradníka, apoštolové po vstupu vzkříšeného Ježíše do večeřadla mysleli, že je to duch, rovněž i dva učedníci jdoucí do Emauz nechtěli uvěřit zprávám o vzkříšení a apoštol Tomáš jasně prohlásil, že neuvěří, dokud se sám nedotkne ran na jeho těle. Přece však byli všichni zjeveními zmrtvýchvstalého Krista dokonale přesvědčeni.

I my se máme častěji zamýšlet nad Ježíšovým zmrtvýchvstáním a prožívat velikonoční obřady i celou následující velikonoční dobu opravdu radostně s Církví. Mše svaté tohoto období překypují radostí ze vzkříšení. Sledujeme v nich vzkříšeného Krista, jak se ukazuje apoštolům a ostatním učeníkům. Ježíš Kristus nám tak ukazuje cestu nejen v utrpení, ale svým zmrtvýchvstáním i cestu k oslavení v jeho věčném království.

První slova, která pronesl Ježíš ke svým učedníkům jsou: „Pokoj vám!“ Bez pokoje v lidských duších není štěstí pozemského, ale ani věčného. Prosme tedy vzkříšeného Krista, aby tento pokoj vлил do srdcí jednotlivců i národů, aby v pokoji mohli slavit své vzkříšení k radostnému životu.

Doc. ThDr. František Janhuba

Seznamy odvrátily pozornost od bolševických zločinců

Cibulkovy seznamy, znovu vydané pod záštitou ministerstva vnitra, nejsou důkazem bezcharakternosti všech lidí v nich uvedených a jmenovaných, ale důkazem existence organizované síly bolševických manipulátorů, kalících vody v novém systému státu, probouzejícímu se k demokracii a směřujícímu do společenství, kde spravedlnost a demokracie by měly být samozřejmým základem jeho existence, jako je tomu ve všech státech, které již součástí EU jsou.

Ano, v mém pohledu, na situaci v České republice. si nedovedu vysvětlit, jak toto dědictví bolševiků, které nám sametová revoluce přinesla do nového systému, může být bez povšimnutí přehlíženo a ponecháno mezi pozitivními vlastnostmi státu, kvalifikujícího se ke členství do společenství států EU. Připadá mi to jako by bolševičtí pohrobci zrna plevy, kterým zamořili vlastní zemi, nyní chtěli použít k výsevu a zamoření ostatních evropských států a to za pomoci českého ministerstva vnitra a českých zákonodárců.

Nejenom český politický a ekonomický systém se musí u nás vylepšit, abychom byli důstojnými členy EU, ale především systém našich vzájemných společenských vztahů. Ty nemohou být postaveny na principu „jedna bába povídala“, nebo „není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu“. To byly principy, na kterých byl u nás postaven celý komunistický systém spravedlnosti, trvající přes 40 roků. Systém, kterým se řídily nejen desítky a domovnice odposlouchávající rozhovory za zavřenými dveřmi, ale všichni ti mocní policajti a estébáci, všichni ti soudci, ať už vyškolení na universitách anebo pouze lidoví a advokáti-obhájci soudní přísluhovači s akademickými tituly, až po ty bachaře, kteří po dlouhé roky tyto nevinné oběti, za nelidských podmínek hlídali a ty, kteří prchali nebo odcházeli za svobodou, bez milosti stříleli. Tímto pokřiveným myšlením se nakonec řídil i kat, který početným obětem bolševické „spravedlnosti“, pověsil oprátku na krk a ukončil tak život nevinných otců a synů, ale i nevinných matek a dcer českého a slovenského národa.

A lid jásal a křepčil, bez toho, že by se zamyslel nad osudy těchto obětí a nad příčinami, které k tomu vedly.

A v těchto podmínkách žil národ, ne pouhých šest let, jako za hitlerovské okupace, ale skoro 7 x tak dlouho. V těchto podmínkách vyrostly celé dvě nové generace, včetně pana Cibulky a většiny našich současných zákonodárců, kterým dosud nenapadlo, že za vším je třeba především hledat pravdu a prosazovat spravedlnost.

Tak se mohlo stát, že akce, připravená estébáckými manipulátory, ve spolupráci s komunistickými strážky, usilujícími o zachranu vlastní kůže a o odstranění dokumentů svědčících o jejich gaunerství a zločinnosti, mohla skončit - díky iniciativě pana Cibulky - takovým úspěchem. Navíc, „česká povaha“ byla vždycky více nakloněna dát za pravdu zprávám, které někoho špinily, spíše než těm, které o někom hovořily pěkně.

A „českou povahu“ znali estébáci perfektně a svoje znalosti využili náležitě k záchraně jejich „vlastní kůže“. Do Seznamů, vedle skutečných kreténů zamontovali i ty, o kterých si mysleli, že by jim, v případě politického převratu, mohli být nejnebezpečnější a proto je museli před lidem zkompromitovat, vrhnout na ně špinu a podezření. O to jim vlastně plánovanou přípravou šlo: vydáním seznamů se zbavit potenciálních nepřátel bolševismu a bolševiků.

Seznamy nebyly vydány proto, aby odhalily ty ubožáky, kteří zrazovali a udávali z prostého pocitu moci a nadřazenosti, nebo za jidášskou almužnu. Mezi tyto mozkomrzáky museli být zapleteni ti, kteří byli považováni režimem za nejnebezpečnější. Pak teprve příprava takových seznamů měla smysl. A tak se zrodily „Seznamy spolupracovníků StB“, perfektně připravené samotnými estébáky a dosud neobjasněným způsobem podstrčené panu Cibulkovi, který se postaral o jejich předhození lidu.

A „lid“ jásal a křepčil. Konečně tajemství našeho čtyřicetiletého utrpení máme odhaleno a známe jeho původce. Jejich jména najdete v Seznamech.

Ani tentokrát lid nepřemýšlel. Kampaň byla zahájena v pravou chvíli. Dříve než lid po bouřlivých oslavách vítězství nad režimem, kterému až dosud oddaně sloužil, začne hledat ty, kteří se podíleli na jeho utrpení a křivení jeho charakteru.

Ty, kteří nesou zodpovědnost za neštěstí ve šťastných rodinách, za rozkrádání soukromého majetku, za vystěhování celých rodin, za uvržení půl milionu prostých a nevinných spoluobčanů do kriminalů, pracovních táborů, „nápravných“ táborů, táborů nucených prací a všech těch koncentráků, ve kterých lidé za Hitlera byli drženi 3 – 4 roky, ale za bolševické diktatury 10, 15 i více roků. Jen plynové komory a spalovací pece chyběly. Byly nahrazeny modernější metodou. Radioaktivním zářením v uranových dolech, kam byli vyhublí vězňové dennodenně spouštěni k otrocké práci, bez účinné ochrany proti radioaktivitě.

Bylo třeba zachránit ty darebáky, kteří plačící děti vyrvali z náručí matek a matky nastrkali do železáren, do státních statků a zemědělských družstev a do pevných věznic s nelidským režimem. Bylo třeba zabránit tomu, aby na některého viníka mohl někdo ukázat prstem a říct: „Toto je ten policajt, který, při zatýkání, zastřelil mého otce.“ „Toto je ten estébák, který umučil mého přítele.“ Nebo „To je ten bachař, který nás mlátil. A ten, který zastřelil jednoho z nás na útěku, nebo jen postřelil a pak jej ránou z bezprostřední blízkosti ještě dorazil.“ „Toto je ten strážce hranic, který nemilosrdně vraždil každého, koho přistihl při pokusu dostat se do svobodné země.“

Bylo třeba zachránit i ty, kteří podmínky pro tyto zločiny vytvářeli, svými zákony, předpisy, služebníčkováním. Bylo třeba zachránit a odvrátit pozornost od těch nafoukaných a pokřivených předsedů, funkcionářů a tajemníků komunistické partaje na všech úrovních, v obcích, podnicích, městech, krajích i na nejvyšší úrovni.

Takovéto akce komunisté plánovali už dávno před sametovou revolucí. Tím se jejich plánovači zabývali už v období prvního silného otřesu v komunistickém impériu, v době po maďarských událostech.

Sametová revoluce byla událostí, kdy už se nedalo jen plánovat. Akce musela mezi „Lid“ dříve, než pomstychtivý lid bolševiky a jejich přísluhovače z jejich posic vyžene a tím jejímu provedení zabráni. Pomstychtivé běsnění je třeba zaměřit jinam než na věrné syny komunistické strany

A tak vyšly Seznamy. Cibulkovy Seznamy.

Nikdy za celých 40 let komunismu jsme my, kteří jsme aktivně proti komunismu bojovali od počátku komunistického puče v roce 1948 a zůstali jeho odpůrci po našem odsouzení i po našem propuštění, až do jeho pádu v roce 1989, nikdy jsme jakémukoliv dokumentu, vydanému komunisty, nevěřili. Zvláště však dokumentům připraveným nejmocnější oporou bolševického režimu, tajnou policií StB a jejími příslušníky, estébáky.

Každý z nás, kdo se jednou dostal do styku s příslušníky této opory komunismu, věděl, a jestli nevěděl, tak to brzy poznal, že tyto bestie s „lidskou tváří“, jsou schopny jakéhokoliv zločinu k tomu, aby dosáhli svých záměrů, které si naplánovali, nebo které jim jejich nadřízení uložili. Bez milosti! Za cenu mučení a často i umučení. Za nikdy nesplněné sliby. Vyhrůžky i zpěv pro polapení ustrašeného ptáčka se střídaly v průběhu výslechů, až do předložení sepsaných protokolů k podpisu vyslychanému. Podpisovalo se vždycky více na sebe položených stránek protokolů, vždy na spodní části listu, pod textem. Protokoly se četly před podpisováním. Listy se při podpisování nečetly. Ty se jen v rychlosti podpisovaly. A estébák pouštěl jeden list po druhém a přidržel zbývající svazek nad textem. „Podepiš!“ „A další!“ Vždycky byl důvod pospíchat s podpisováním. Vězeň neměl nikdy možnost si ověřit, co je na listu napsáno. Který list tam by podstrčen dodatečně, bez jeho vědomí, nebo který list byl prázdný, jen pro získání jeho podpisu. To si vězeň nikdy nemohl ověřit.

Ano, podepisovali jsme takto i protokoly, jejichž obsah byl podnětem k našemu odsouzení. I k odsouzení k trestu smrti. Byla to cena, kterou jsme platili za touhu dostat se už konečně z dosahu moci estébáckých bestii.

Ale za celých 40 let jsme nikdy žádný estébácký dokument nepovažovali za pravdivý a věrohodný !!!

Až sametová revoluce a pan Cibulka, později i Ministerstvo vnitra pana ministra

Grosse, nám předložili dokumenty, připravené samotnými estébáky, konkrétními osobami, ukrytými za nečitelnými podpisy, neochotnými vystoupit před veřejnost a odhalit svoji estébáckou minulost a při tom svým svědectvím dokázat pravdivost a také obsah a závažnost každého tohoto obvinění, proti kterémukoliv jednotlivci, uvedenému na těchto Seznamech.

Poprvé v dějinách se stalo, že estébáky vypracovanému dokumentu „Lid“ uvěřil, demokratický parlament jej neodsoudil a demokratické soudnictví se jeho „některými případy a omyly“ zabývá. V zemi, která usiluje o vstup do Evropské Unie !!!

Myslíte, že v EU existuje ještě nějaká jiná země, kde by k podobné absurdnosti mohlo dojít? Vždyť:

Být na nějakém seznamu, ještě neznamená, že se osoba dopustila něčeho špatného.

Není povinností obviněného dokazovat jeho nevinu, ale povinností žalobce prokázat obvinění.

Obviněnému musí být předloženy důkazy a svědectví, aby se mohl hájit a obhájit.

Znám případy, kdy zveřejnění tohoto Cibulkova estébáckého dokumentu způsobilo rozpad rodin, někteří lidé žili v nepředstavitelném stresu, přemýšleli o sebevraždě, jiní vážně onemocněli a předčasně zemřeli a někteří z těch, kteří dosud žijí, stáhli se do ústraní a jejich život se změnil na pouhé přežívání. Mluvím tentokrát o těch kteří byli estébáky do Seznamů plánovitě zařazení z řad bývalých politických vězňů, kteří prožili v komunistických kriminálech 10 až 15 let a kteří se nikdy žádné kolaboraci, ani udavačství nepropůjčili a jejichž charaktery byly nekompromisně zoceleny právě na vlastním těle prožitým utrpením. V jeho pozadí vždycky byl nějaký estébák, stejně tak jako v pozadí jeho zapsání do Seznamů.

Smutnou skutečností je, že organizace politických vězňů, KPV, v tomto směru naprosto selhala. Místo, aby se těchto svých spolutrpiteľů zastala a vyžadovala předložení konkrétních důkazů o jejich aktivní spolupráci s StB, šmahem je ze své organizace vyloučila a požadovala od nich, aby oni dokázali svoji nevinu (!). Došlo tak k vykonání jediného kolektivního trestu po sametové revoluci. Kolektivnímu trestu za zločiny komunismu, vykonanému na desítkách protikomunistických politických vězňů, organizací

sdužující odpůrce režimu, která měla být zdrojem sil a idejí k vytvoření nového, svobodného a demokratického státu. Automaticky své spolubratry zařadila mezi odpad lidské společnosti a tak vlastně uznala pravdivost estébáckých podvrhů.!!!

Ani by mě nepřekvapilo, kdyby i v tomto jejich postoji byly estébácké prsty.

A tak mě pobouřila skutečnost, že k procesu vyvolanému paní Jiřinou Bohdalovou, protestující proti jejímu zařazení do estébáckých seznamů, se vyjadřuje pan Antonín Procházka, bývalý politický vězeň a po sametové revoluci soudce Ústavního soudu, který „seznamy považuje v každém případě za prospěšné. Něčím se lidé orientovat musí“.

Pane bývalý ústavní soudce, takto nám byla spravedlnost servírována v době, kdy vy jste měl být mezi námi, Nepamatuji si, že bych se na nějakém lágru, nebo pevně věznici s vámi setkal a osobně vás poznal. Ale je-li takové vaše stanovisko, pak jsem rád, že už jste jen bývalý soudce, protože, pokud se případ paní Bohdalové dostane až k Ústavnímu soudu, pak byste tam byl jen překážkou skutečné spravedlnosti a ne reprezentantem spravedlnosti. A nejen tento případ by se tam měl dostat! A měl by se dostat až k mezinárodnímu soudu, aby váhy spravedlnosti s konečnou platností ukázaly na které straně je skutečná spravedlnost.

A všichni ti, kterým není možné dokázat konkrétní zločin hodný odsouzení, by se měli dočkat omluvy od všech organizací, které je pokořily, včetně KPV. Mělo by jim být vráceno jejich členství a od státu, který připustil jejich urážku na cti, by měli obdržet náhradu a odškodnění. Vždyť i pan ministr Gross pravdivost Seznamů zpochybňuje svým výrokem: „Zákon nám ukládá zveřejnit seznamy osob evidovaných Státní bezpečností, aniž by byla ověřena jejich pravdivost“

Není třeba být soudcem Ústavního soudu, abych věděl, že křivdám, lžím a nespravedlnostem je třeba se bránit a lidem, kteří jimi trpí je třeba pomáhat a se jich zastat. K tomu nepotřebuji mít universitní vzdělání, ani doktorský titul JUDR.

Z mého článku je jasné, že se nemíním zastávat donašečů, udavačů a bomzáků. Ale i v jejich případech je třeba jim jejich vinu dokázat. K čemu takové Seznamy mohou sloužit, když jste neodsoudili ty, kteří 40 let české páteře masivně křivili?

KAMÍNKY

Čtení na pokračování

Byl jsem tam

Když komunisté v únoru 1948 převzali v Československé republice moc, což plánovali již po roce 1945, začal teror proti občanům, kteří se nechtěli stát otroky tohoto zločineckého a ateistického režimu. Jejich propagandou bylo a je, že si všichni občané budou rovni a všichni se budou mít dobře. Výsledek ale byl, že se mělo dobře jen těch pár vládnoucích. Ti kteří se vzepřeli nebo naznačili, že s takovou vládou nesouhlasí začali být pronásledováni. Mnozí, aby zachránili své životy, opouštěli svou vlast a utíkali do sousedního Bavorska nebo Rakouska.

Již v roce 1946 byly založeny pohraniční útvary SNB, které navenek měly za úkol obranu státu, ale zatím se vše připravovalo na to, až lidé začnou utíkat za hranice, aby bezpečnost měla již vše pod kontrolou. Po převratu začal nový režim utahovat svěrák stále víc a stačilo sebemenší podezření, aby dotyčný skončil za mřížemi. Lidé se snažili utíkat různými cestami, ale díky pohraniční policii jich bylo mnoho chyceno a skončili v kriminále a mnozí při útěku zaplatili i svým životem.

Vězení byla přeplněna a pro větší množství odsouzených se začaly zřizovat trestanecké tábory především v oblastech uhelných a uranových dolů. Především uranové doly na jáchymovsku byly asi největším otrockým zařízením. Také já jsme se ocitl v soukollí této komunistické mašinérie.

Po výsleších na STB v Prachaticích a ve vojenské věznici v Písku jsem byl převezen na Pankrác do Prahy. Tam jsem se sešel se třemi intelektuály. V první řadě to byl staříčkový major letectva, který měl soudní přelíčení asi za týden po mém příchodu a jeho jméno si už ani nepamatuji. Dále to byl komerční inženýr Vladimír Lutovský, profesor na obchodní akademii. Jeho studenti založili nebo chtěli založit protikomunistickou skupinu a to pochopitelně bylo označeno za protistátní činnost a ohrožení režimu a jako nepřítel byl označen i jejich profesor. Třetím spoluvězněm byl major československé armády, hrdina od Dukly a nositel nejvyššího sovětského vojenského řádu major Leopold Kuncel. S posledními dvěma jmenovanými jsem strávil na Pankráci dva měsíce. Byly to dlouhé dny čekání. Protože jsme nesměli zahálet, byla nám přidělena práce, kdy jsme nabídkovali patenty firmy Koh-i-nor na papírové kartony. Jediným oddechem byly dopolední vycházky na dvorek. Pobyt ve vězení působil na každého jinak. Některé dny byly tak depresivní, že se ani nemluvalo a každý byl zahloubán sám do svých myšlenek. Zvláště těžké to měli ti, kteří měli rodiny. Stále je tížily starosti, co je s manželkou a co s dětmi. Když se profesor Lutovský dověděl, že se jeho synovi podařilo uprchnout přes kopečky, měl další velkou starost, ale na

druhé straně ho hrálo vědomí, že ho syn nebude následovat za mřížemi. Když byly některé dny jasnější, snažil se každý „dát do placu“ různé zážitky ze svého života.

Major Leopold Kuncel rád vyprávěl zážitky z pobytu v Anglii. Řídkěji se zmiňoval o východní frontě, kde bojoval pod velením generála Ludvíka Svobody. Byl to skutečný hrdina a zvláště se vyznamenal v bitvě o Bezejmennou kótu, kterou můžeme srovnat s legendární bitvou legionářů za I. světové války u Zborova.

Po útěku z Jáchymova jsem se později v Chicagu krátce sešel s profesorem Lutovským, který zde navštívil svého syna, který se zde po útěku za hranice usadil. Profesor Lutovský mi slíbil, že se pokusí vypátrat, co se stalo s majorem Kunclem, ale k tomu již nedošlo, neboť krátce po návratu do republiky zemřel na zápal plic. Čest jeho památce.

Dlouho trvalo, než jsem se něco o majoru Kunclovi dověděl, když už jsem byl skoro na dosah, přišla zpráva, že i on zemřel. Jak velké bylo moje překvapení, když jsem před třemi roky hledal sestřenici v Českém Krumlově a zcela náhodou jsem se u ní setkal se sestrou majora Kuncle, od níž jsem se dověděl podrobnosti o jeho životě. Byl skutečným hrdinou, jak ukazuje následující článek, a je politování hodné, že současným režimem, podobně jako mnozí další, je zcela zapomenut.

Nechci se v této chvíli zmiňovat o osudu politických vězňů v uranových dolech a jinde. Pravdivě o tom podal svědectví můj přítel Josef Dolejší z Písku v mnoha příspěvcích na těchto stránkách v Hlasech národa. Je škoda, že se tak rychle zapomíná na všechno to prožité utrpení. Nám, kteří jsme tímto peklem prošli, dnes připadá celá „sametová revoluce“ jako velký podvod a jsme zklamáni.

Když jsem byl v roce 1991 na sjezdu politických vězňů ve Znojmě, viděl jsem, jak mnozí podlehli nátlaku a pokušení. Nebyli to již ti, kteří přísahali, že se nikdy nepoddají. Proto také nedocílili toho, o čem usilovali, a moc mohli převzít lidé, kteří tam dnes jsou. Po Dubčkově „Pražském jaru“ a sovětské okupaci se mnoho změnilo v názorech lidí. Rychle se zapomíná.

Převrat v roce 1989 byl největším podvodem tisíciletí. K moci se dostali lidé, kteří měli jít za mřížemi. Byla to dohoda komunistů se zájmy různých směrů venku. Místo aby k obnově národa a k jeho vedení byli přizváni bývalí političtí uprchlíci, byli postkomunisty udělány zákony na jejich vyřazení a ochranu požívají ti, kteří měli být potrestáni. Pokud byl politický exil trnem v oku komunistickému režimu, jsme těmto novým nastrčeným figurkám ještě nepohodlnější. Je vidět, že si je rodná strana v Prognostickém ústavu dobře vychovala. Jejich heslo je: „Proti Bohu a národu.“ Zničit národ morálně, jak to dokázali, je zločinem. Dnes se národ o všech těch lumpárnách bývalého režimu skoro již ani nedoví. Během 14 let se vše tak nádherně zametlo, že člověk zůstává v údivu. Současná mladá generace je již tak vychovaná, že o těch věcech již nic nechce ani slyšet. Je to tragédie národa.

Karel Švec, Chicago

Hrdina od Bezejmenné kóty

Koncem listopadu 1944 se rozvíjela dukelsko - karpatská operace. Dukelský průsmyk jsme dobyli, ale za ním se vynořily další kopce, úžlabiny a kóty. Nacisté se stáhli na čáru Jarucha - Obšár - kóta 471 - Hrabov - Javira a tady zajišťovali své postavení předem vybudované na řece Ondavě.

Prorazit tuto linii znamenalo - stručně řečeno - nechat za zády Karpaty a mít před sebou cestu na Prešov.

Je listopad 1944. Marastu po kolena, dešť, sychravo. Generál Moskalenko dává rozkaz prolomit nepřátelskou obranu. Zkrvavená, rozbahněná a neustále bitá dukelská cesta se točí kolem Obšáru. Ten dominuje celé zdejší krajině. Je rozryt stovkami děr. Palba, zteče, útoky. - Denně.

V noci 20.listopadu budí spojka kapitána Leopolda Kuncle: „Pane kapitáne, máte ihned přijít k náčelníkovi štábu...“

Kancelář náčelníka štábu B. Lomského sousedila s operačním oddělením, kde Kuncel spal. Za Lomského světnici měl světnici generál Svoboda. Teď už oba čekali.

Lomský vysvětluje, že bojující prapory měly velké ztráty. Němci houževnatě brání poslední dukelskou soutěsku, kterou tvoří Obšár a Bezejmenná kóta 551. Mají dobře vybudovanou obranu. Našich ubývá. Celý den se tam rve Petras a Sedláček, Svajka je těžce raněn. Nacisté vrhají proti našemu 2. a 5.praporu všechno, co mají. Chtějí nás srazit zpět. „Můj úkol?“ ptá se Kuncel. „Přivést Sedláčkovi posily a dobít Bezejmennou kótu,“ říká stručně Svoboda. „Koho dostanu?“

To byl problém, velitel sboru už nemá zálohy. Sáhá se tedy k poslednímu: Kuncel je určen velitelem skupiny složené ze spojek, z osobní ochrany generála, ze spojářů, ženistů, z týlu, a dále ze všech, kteří mohou být momentálně uvolněni. Ve štábu sboru jsou ponecháni jen nejnutnější lidé. A jede se. Tam někde vpředu bojují z posledních sil příslušníci 2.praporu. - Dorazí posila včas? nacisté zastřílení na některá místa silnice spouštějí na kolonu dělostřelecký přepad. Naštěstí není žádné auto zasaženo. Pak prudké zabočení doleva k troškám Komárníku a Kuncel dává baterkou znamení ostatním vozům. Tma řídne, ještě do kopce - a tady už čekají naši. Bledí, nevyspalí, unavení. Zbytek, který ještě žije.

První etapa úkolu splněna. Ta druhá bude těžší. Následuje krátká porada. Kunclova skupina s 2.praporem provede čelní útok. Pátý prapor podpoří útok zleva, Hundovi samopalníci zprava. Hrouda, Sedláček, Hunda i Kuncel naposledy kontroly jako velitelé úkoly. Utvořili skupinky lidí, které se nedají nazvat ani družstvem, ani četou. Potom to začalo.

Zteč, protizteč, miny, boj muže proti muži, dělostřelecké přepady, mrtví, potácející se živí, další útok, několik kroků od Kuncle padá Hrouda (jeho jménem byla pak Bezejmenná kóta nazvána), Kuncel mu dává poslední doušek z polní láhve. Plížení metr za metrem. Umírá Neuschloss. Běží první den. Běží druhý den. Třetí den není stále boj rozhodnut. Dostáváme něco posil. Přivádí je Vojta Černý a po cestě je seznamuje se situací.

Kuncel vzpomíná: Velitel této skupiny Jurek - přišel sem ze Středního východu - mně podal čistou vlněnou ponožku a říká, abych to poslal dozadu pro jeho ženu, kdyby padl. Jsou

tam hodinky, fotografie, doklady... Tušení... Jde se svou skupinou posílit Hundův obchvat zprava. Zanedlouho nesou vojáci Jurkovu mrtvolu. Do 23.listopadu nebylo ještě úplně jasno, zda budeme pány Hroudovy výšiny my nebo Němci. - Tak jsme se odhodlali k poslednímu kroku. Spojil jsem se s velitelem sborového dělostřelectva generálem Reselem a žádám, aby

položil palbu těsně před nás. Vím, že bylo nebezpečí zranění vlastních lidí, ale přesila nepřátel byla taková, že museli doštát úder za úderem a my jsme toho chtěli využít k útoku.

Je 24.listopad. Volám na Sedláčka vpravo ode mne, na Balandu vlevo a střelím zelenou. Hromová rána vzápětí zvedá před námi kameni, koruny stromů, drásá již tak orvané borovice, z bahna se kouří. Pálím červenou a volám vpřed. Automaty, pušky, kulomety. Vzápětí už nemusím střílet zelenou, velitel dělostřeleckého sboru vidí naši prořídlou rojnici, a tak dělá přenášející palbu doslova několik metrů před nás s pravidelností bucharu. Dnes už nevím, kolikrát dopadla spreha našich dělostřelců, nevím, zda díry v mém plášti byly způsobeny nepřátelskou či vlastní palbou.

Znovu vstáváme, abychom tu vzdálenost několika málo metrů od nacistického zákopu zdolali. Za Hroudu, za Jurka, za Neuschlosse a za všechny naše hochy, kupředu! Křičím, volám, nevím, jestli mě někdo slyší, ale hlavně, že běží za mnou, že bijeme fašisty, že jsme dobyli kótu...

Ano, Kuncel se svou různorodou skupinou a za pomoci ostatních rozkaz provedl. Byl raněn, ale „Hroudova kóta“ už své majitele nezměnila.

„Hlásím generálu Svobodovi - úkol je splněn...“ pokračuje Kuncel. „Laskavým, poněkud rozechvělým hlasem mi Svoboda říká, že ke mně posílá spojku. Ta došla a předala zásilku cigaret a něco pro zahrátí. Náš velitel, který nám dovedl už v Malých Bronovicích u Krakova v roce 1939 před cestou do cizinecké legie říci: ‚Voják může ztratit vše, ale čest nikdy.‘ - na nás nezapomněl... Kluci ho pro jeho lidský vztah měli moc rádi.“

Co dodat? Už 25.listopadu žene náš sbor a 38.sovětská armáda nacisty až za řeku Ondavu. Obšár a „Hroudova kóta“ zůstaly vzadu, teď už za frontou.

Od Dukelské operace uplynula již dlouhá doba. Za ten čas se těla mrtvých rozpadnou a na živé se mnohdy zapomene...

Miroslav Ivanov (napsáno v roce 1964)

Památník bojů na Dukle

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Černý posel lásky

Než začneme vyprávět dávný příběh, který je jako vystřižený z milostného románu, musíme se v čase vrátit o několik století zpět. Psal se počátek 18. století, v českém království panoval umění-milovný císař Karel VI. a na buchlovském panství vládl Jan Dětřich baron Petřvaldský z Petřvaldu.

Buchlovský pán se roku 1692 oženil s krásnou italskou šlechticnou Anežkou Eleonorou z Collona Felsu. Půvabná a křehká hradní paní si však nemohla zvyknout na nepřilíží útulný a studený středověký hrad. Protože Jan Dětřich svou ženu velmi miloval a byl také moudrým hospodářem, nechal v Buchlovicích pro Annu postavit překrásnou zámeckou residenci ve stylu italské barokní vily, obklopenou rozsáhlou zahradou a parkem. Zámecká paní si však svého nového sídla, které jí tolik připomínalo její slunečnou vlast, příliš dlouho neužila. Již roku 1716 umírá, pravděpodobně ještě před úplným dokončením zámeckého areálu.

Hradní pán, přemožen žalem nad ztrátou své ženy, odešel do ústraní a uchýlil se na čas do Slezska. Záhy se však seznamuje s vdovou po hraběti z Götzenu, Marií Annou hraběnkou Nosticovou, která sídlila nedaleko královského města Tábora, na zámku Chotoviny. Za krátkou dobu se mezi Janem Dětřichem a Marií Annou vytvořilo silné citové pouto, a to i navzdory velké vzdálenosti mezi Chotovinami a Buchlovicemi. Tento malý problém vyřešil Jan Dětřich velmi originálním způsobem. Svého oblíbeného psa Cerbera, který měl na rozdíl od svého trojhlavého jmenovce z řecké mytologie pouze jednu hlavu, naučil znát dlouhou cestu mezi oběma panstvími. Záchytnými body v jeho putování byly hájovny, krémy a zájezdní hostince. Tam se Cerberovi vždy dostalo vlídného přijetí, jídla a odpočinku, a po načerpání sil pokračoval ve své dlouhé cestě dál. Pověst již ale nemluví o tom, kdo Cerberovu útratu zaplatil.

Podle pověsti nosil Cerberus milostná psaníčka ve svém zdobeném obojku. Cesta z Buchlova do Chotovin u Tábora a zpět mu trvala přibližně tři měsíce. Za tuto dobu urazil téměř 500 km. Nikdy se už nikdo nedoví, kolikrát Cerberus svou dlouhou pouť absolvoval, jisté ale je, že jeho posláním, coby poštovního psa, bylo úspěšné. Po dvou letech, v únoru 1719, se v nevěstině chotovinského zámku konala slavná svatba, která trvala bezmála deset dní.

Šťastní manželé byli Cerberovi za jeho služby natolik vděční, že jej k poslednímu odpočinku uložili na čestném místě u Petřvaldského obelisku v zámeckém parku v Buchlovicích.

David Janík, Česká republika

Řád zlatého rouna

Za zakladatele Řádu zlatého rouna je považován burgundský vévoda Filip Statečný (1342-1404). Podnět k založení řádu vyšel od francouzského šlechtice Philippa de Mézieres. Byla to reakce na vojenský neúspěch poslední křížové výpravy v bitvě u Nikopole, vedená snahou po nové intervenci evropských suverénů proti rozpínavosti islámu. Záměr převzal syn Filipa Statečného Jan Bezbázně (1371-1419) a po něm Filip Dobrý (1396-1467), který 10. ledna 1430 u příležitosti svatby vévody s Isabelou Portugalskou vyhláší založení tohoto nového řádu připsaného a vycházejícího ze starořecké mytologie prezentované bájí o Iasonovi a Argonautech. Původní posláním se transformovalo vyhlášením za řád rodu burgundských vévodů. Po vymření vládnoucí dynastie se přes dceru posledního vévody Karla Smělého - Marii - nevěstu Maxmiliána Rakouského, stalo dynastickým řádem Domu Habsburského.

Řád zlatého rouna je označován za nejproslulejší ze všech světských rytířských řádů Evropy. Za dobu svého trvání nabyl výrazného kulturně historického významu. V průběhu historie seznam nositelů řádu představuje pestrý kaleidoskop zvukných jmen nejvýznamnějších katolických šlechtických rodů velké části západní i střední Evropy.

Základním symbolem řádu je zlaté beráncí rouno s hlavou obrácenou heraldicky doprava a visícími nožkami. Rouno beránka je přepásáno prstencem a zavěšeno na zlaté koloně. Kolona představuje řetěz sestavený z 28 černých křesacích kamenů posázenými stříbrnými tečkami. Z kamenů šlehají zlaté plamínky.

Řádová dekorace, která nahrazuje zlatý řetěz, vznikla až v 17. století. Je na červené stuze. Rouno je zavěšeno na křesacím kamenu. Z něho šlehají do stran plameny. Toto je zavěšeno na zlaté křesací ocilce s obrázkem boje Iasona s drakem, na reversu pak s lodí Argonautů. Závěs ocilky ve dvou spirálách je modrý s devísemi PRETIUM LABORUM NON VILE a na reversu NON ALIUD. Tato montáž je zavěšena na stuze prostřednictvím průvlečné arafy - coulantem, s modrým a bílým smaltem.

Ing. Alena Kulheimová, Česká republika

25 roků soutěže

12. února 2004 byli ve městě Québec, v hotelu Concordia, během Kongresu FIHOQ (Federation Interdisciplinaire de l'Horticulture Ornementale du Québec), vyhlášeni vítězové soutěže o nejkrásnější projekt v oboru okrasného zahradnictví, realizovaný v uplynulém roce.

Již 25 roků trvá tato soutěž. Skrytou touhou každého účastníka však zůstává, oslnit skupinu soudců natolik, aby jejich projektu byla udělena nejvyšší cena soutěže, pojmenována po našem krajanovi českého původu:

„PRIX MILAN HAVLIN“ - „Cena Milana Havlina“.

Milan Havlin studoval zahradní architekturu na českých zahradnických školách. Komunistický převrat v roce 1948 ho zastihl na známé zahradnické škole v Lednici na Moravě, kde organizoval ilegální přechody přes ruskou okupační zónu v Rakousku do amerického pásma ve Vídni. Při jednom takovém převodu byl zrazen, zatčen ruskou NKVD a vrácen do ČSR, kde byl odsouzen k trestu smrti. Po pěti měsících mu byl trest změněn na doživotí a v komunistických kriminálech prožil skoro 15 roků života.

Před 35 léty začal svůj život v Kanadě, v provincii Québec, s bohatými znalostmi v oboru zahradní architektury, ale bez znalosti jediného slova francouzštiny nebo angličtiny. Po půl roce jazykových kurzů, už pracoval ve svém oboru a stal se velice populárním svými úpravami residenčních zahrad, za které byl v USA poctěn význačnými cenami od American Nurserymen Association, American Landscape Association a American Interior Plantscape Association. V provincii Québec se zapojil do práce v organizacích sdružujících profesionály i amatéry. Začal dávat kurzy, pořádat zahradnické výstavy, psát odborná pojednání do novin a časopisů. Po třech letech už studoval na montrealské universitě, kde obdržel diplom krajinářského zahradního architekta. O své profesionální znalosti se rád podělil se svými kolegy, které před 25 léty inspiroval k vyhlášení soutěže o nejhezčí projekt zahrady, realizovaný v uplynulém roku.

Největšího překvapení se však dočkal, když mu bylo oznámeno, že kongres odhlasoval, aby nejhezčí projekt, ze všech vítězů jednotlivých kategorií, byl odměněn cenou pojmenovanou po něm, „Cenou Milana Havlina“. A požádali ho, aby vyslovil souhlas s tímto rozhodnutím.

„Jeden rok života v této zemi, byl pro mě odměnou za patnáctiletou kalvárii prožitou v mé rodné zemi. Zde jsem poznal slast slova „svoboda“. Slast svobodného života. Udělali jste toho pro mne více, než já pro vás...“ poděkoval za udělenou poctu.

25 leté trvání této soutěže v Québecu bylo letos o to slavnostnější, že inspirovalo všechny provinční organizace k vyhlášení první celokanadské soutěže pod záštitou celonárodní instituce.

„Věřím, že semenem vzklíčených idejí krásy našich zahrad, které jsme vysévali 25 roků v naší provincii, se nám nyní podaří, pomocí nové soutěže, zamořit celou Kanadu kvetoucími zahradami nejen ve městech, ale i v těch vzdálených a skoro zapomenutých vesničkách. Kéž naše 25 letá zkušenost není použita ke kopírování. Ale ať vám slouží k inspiraci, jak zkráslit životní prostředí v této nádherné zemi.“ popřál Milan zástupcům jednotlivých provincií a reprezentantům celokanadské organizace. P.R.

**Československá Národní
Rada Americká**

Vzpomíná 7. března

narozenin našeho

prezidenta osvoboditele

T. G. Masaryka

In memoriam

**Za dramatických okolností
zemřel v Torontě v Kanadě
dne 2. ledna 2004**

OTO LOS

Zemřel následkem těžkého úrazu. Upadl ve své chatě u jezera v lesích severně od Toronta. Pádem si zlomil páteř, čímž ochrnul od pasu dolů a nemohl vstát. Za několik dní ho našli, ale protože bylo hodně sněhu, záchranka se nemohla k chatě dostat. Teprve když pluh na sních projel cestu, ambulance ho dovezla do nemocnice v Huntingville, Ontario. Po několika dnech ho převezli do nemocnice St. Michael v Torontě, kde krátce zemřel.

Hodně bývalých vysokoškoláků znalo Otu Losa ze studií lesního inženýrství v Praze a po únoru 1948 z uprchlického tábora Krabenlochu v Německu a od roku 1949 z Toronta, Kanady, kde byl úspěšným zeměměřičem.

Maminka, Anna Losová, bývala středoškolská profesorka, byla sestra prokurátora Drábka a otec, plukovník Československé armády, byl po celou dobu německé okupace vězněn v koncentračním táboře.

*** Oto, čest budiž Tvé památce. ***

Za spolužáky jičínské reálky

**Lubomír Hromádka, Independence, Ohio a
Ervin Tuháček, lesník v.v., Bolebor, okr. Chomutov**

MLADÝM

Jen žádnou zed' nářků!

Jsou lidé, kteří si stále na něco nařikají.
 Pokaždé, když se sejdou s přáteli a známými,
 začnou hned se svými nesnesitelnými nářky:
 na špatné poměry,
 na chyby druhých lidí,
 na špatné počasí,
 na své nemoci,
 na všechnu hrůzu a neštěstí,
 které teprve přijde.
 Zajisté, každý člověk
 má své trápení a starosti,
 ale proto nemusí každého na potkání
 obtěžovat svými nářky.
 Nedělej si ze svých bližních
 zed' nářků.
 Pak v době své skutečné bolesti
 určitě najdeš u ostatních otevřené srdce,
 ochotné ti pomoci
 a mít účast na tvých starostech.

Optimismus

Nedívej se pořád do země,
 nepřipomínej si jen stinné stránky života.
 Nebud' škarohlíd.
 Jinak budeš jen ten utiskovaný,
 nešťastný a pořád nemocný.
 Zahleď se také na slunné stránky života.
 Bud' optimista!
 Optimismus je nejnádhernější
 a také nejlevnější prostředek,
 jak žít dlouho zdravě a šťastně.
 K optimismu patří zdravý duch.
 Ten se však nesrovnává s duchem žádostivosti,
 který se dokáže radovat jenom z přepychu,
 rozkoše, pocitu nadřazenosti a prestiže.
 Radost, která končí rozbitou sklenicí na zemi
 nebo posledními tóny Hifi-věže,
 nebo také posledním polibkem,
 není opravdovou radostí.
 Opravdová radost má hlubší kořeny.
 Vyrůstá z ducha lásky,
 která jako plamen zachvacuje lidská srdce.
 Má svůj původ v Bohu.
 Přeji ti tohoto Ducha lásky,
 abys i ty našel radost a pokoj
 i kousek ráje.

Žít

Žít - to znamená vstoupit do nádherného světa, v němž
 může být člověk šťastný jen tehdy, žije-li v lásce.
 Žít - znamená milovat slunce, světlo, stromy, zvířata.
 Žít - znamená mít radost z kvetoucích květín,
 nebo i z ulice, která se jako koberec odvíjí k novým
 horizontům.
 Žít - znamená milovat svou práci, své schopnosti, své
 postavení
 ve společnosti.
 Žít-znamená tančit, smát se, zpívat, obejmout svou ženu,
 svého muže.
 Žít - znamená otevřít se Bohu.
 Žít - znamená otevřít lidem celé srdce, především těm,
 kteří mne obklopují.
 Žít - znamená radost v mých očích, teplo v mých slovech,
 laskavou pomoc mých rukou.
 Život - to je fantastický Boží dar.
 Možná, že jsi až dosud opravdově nežil,
 protože jsi nepoznal opravdovou lásku,
 která znamená obět',
 která často může působit i bolest,
 ale která ti pomůže povznést se
 nad nezřízené pudy a neovládané vášně,
 nad všechno. čemu se tak často
 v našem přesexualizovaném světě říká - "láska".

Domov

Potřebuješ domov,
 abys byl šťastný.
 Bez něho jsi ztracený
 v labyrintu života.
 Doma najdeš klid,
 jsi-li unavený.
 Doma najdeš pochopení,
 máš-li nějaké trápení.
 Doma najdeš teplo a srdečnou něhu,
 když život je tak často tvrdý a chladný.
 Doma můžeš okoušet tiché, nádherné štěstí,
 které nikdy venku nenajdeš.
 Ty sám však musíš pečovat o dobrý a příjemný domov.
 Ty jsi odpovědný za všechny, kteří domov sdílí s tebou.
 Nebud' mlčící, nezúčastněný morous,
 nebud' zajatcem televize,
 nebud' hašteřivým trýznitelem všech.
 Nezařizuj svůj domov hříšně drahými věcmi,
 ale naplň ho dobrotou, laskavostí
 a dary svého srdce.
 Ať je každý s tebou šťastný z toho,
 že mu daruješ kousíček nebe ze své dlaně.

*Z knihy Phila Bosmanse: S láskou po celý rok
 Nakladatelství AVE Olomouc 1992*

Our Lady of Perpetual Help

and Feast of The Annunciation March 25th

The image of Our Lady of Perpetual Help teaches us about the Paschal Mystery, the heart of what God has done for us in Christ. When Jesus saw the instruments of his passion in the hands of the angels Michael and Gabriel, he ran to his mother's arms, losing his sandal in the process. Mary saw the same cross and spear, another reminder of the prophecy of Simeon.

Mary is the woman of faith and surely responded in the same way as she answered the angel Gabriel when he asked her to be the Mother of the Promised Messiah, "Behold, I am the handmaid of the Lord. May it be done to me according to your word." (Luke 1:38)

Jesus echoed these same thoughts, when He prayed during His Agony, "Not my will, but yours be done." (Luke 22:42)

The key is the Paschal Mystery, a mystery that embraces the contradictions of Christ's Death and Resurrection: tragedy and triumph: Good Friday and Easter Sunday, the cross and the empty tomb, Death and Resurrection.

The great dynamic of Christian living is the Paschal mystery in which we die to self and put on the Lord Jesus. It captures the process of spiritual growth: death and new life.

In the Paschal Mystery we die to our sinfulness so that we can come to new life in Christ. The death must precede the new life. We must die to our sin and acknowledge sinfulness before new life.

In the self-sacrifice that makes up the Paschal Mystery, we give the gift of ourself. That self-sacrifice transforms us and leads to our ultimate fulfillment whereby God completes us and makes us better people. It is the strangest paradox in the Gospels: "Whoever loses his life for my sake will find it." (Matthew 10:39)

In the Paschal Mystery, we empty ourselves with Christ (Philippians 2:7) to have life in abundance (John 10:10).

Learn to look at all the small crucifi-

xions when life fails us as tied to Christ's death. Let it lead us to new life in Christ. None of us can escape suffering, or loss. We die a little when an old friendship dies or when we lose a loved one. We die a little when we are rejected or disappointed. Every sickness, failure, and even sin brings us death. But because of our faith, we can be reborn to new life after these little deaths.

Mary teaches us to respond to every disappointment, every loss, every crisis with the same serene faith that she shows in our beautiful icon of Perpetual Help. Say to everything that comes our way, whether it is blessings from God or problems and sickness, "Let it be."

That is why Mary looks at us so peacefully in the icon. If you want peace, learn to surrender to God's will. If you want peace, learn that God knows better than you what is good for you. If you want peace, stop fighting the many opportunities for grace that God sends us.

To the unbeliever, this may sound like nonsense, but it is the central mystery of redemption: the Paschal Mystery. Life in Christ is not about how often we get to Mass or how generous we are to Church. Life in Christ is about how we surrender to God's plan in our life.

Brother Stephen, C.Ss.R.

Perpetual Help World, Spring 2004

Paths of Glory and Tribulations

The beginning of the 18th century (1700 – 1714) witnessed the so-called “War of the Spanish Inheritance.” It was a contentious power struggle over the control of the Spanish throne vacated by the death of King Charles II. It was fought by his two brothers-in-law, the French King Louis XIV who sought the throne for his grandson Phillip of Anjou and Emperor Leopold I who wished his son Charles to succeed the dead Spanish king. France feared the Habsburg “encirclement” and increasingly centralized absolutist power of the Austrian monarchy. Sadly, the war expenditures were largely paid by the lands of Bohemia.

Siding with France was Emmerich Tököly, a magnate of Kežmarok with his cohorts, the Kuruci, and the Duke Francis Leopold Rakoczi of Transylvania who with his soldiers jointly attacked southern Moravia to gain support against the Habsburgs, but the invasion was repelled by the Austrian army in 1703.

Emperor Leopold I died of dropsy in 1705 and was succeeded by his son Josef I. The armies of Rakoczi tried to force Josef I to accept an elective process for Hungarian kings as well as a right of the estates to oppose all measures aimed at the limitations of religious freedom. Rakoczi accepted the mandate of the rebellious estates to rule over Transylvania as Francis I. With the promise of support from the Russian Gzar Peter the Great, Rakoczi called an assembly of the estates to Onoda where the Habsburgs were deposed from the throne. By the end of the year he captured nearly the entire kingdom. In 1708, however, the army of Josef I won the Battle of Trenčín and pushed Rakoczi's forces deep into eastern Hungary. The same year Josef I reclaimed Bavaria by successfully attacking the Elector of Bavaria who was supporting France in the War of Spanish Succession.

In 1710 Josef I established a system of quarantine stations along the southern border of Hungary to ward off the Tur-

kish plague epidemic. It was a prudent procedure at the time when medical science was in its infancy. In 1711, shortly before his sudden death, Josef I concluded the Peace of Czatmár which established a hereditary succession for the Hungarian throne and granted religious freedom to the estates. Josef I also designated his successor. His younger brother Charles II, however, assumed the reign of the monarchy, having been first elected a Roman/German Emperor (as Charles VI).

The last plague epidemic broke out in Bohemia in 1713. It destroyed one hundred thousand human lives and almost 2 millions of farm animals. The so-called Pragmatic Sanction was proclaimed the same year. It designated the hereditary female line of succession, starting with the daughters of Charles II, followed by the daughters of Josef I, and finally by the daughters of Leopold I.

The treaty of Rastatt finally ended the war of Spanish Succession in 1714. Charles VI surrendered the Spanish Crown to the Bourbon King Phillip V, the grandson of French King Louis XIV. The Habsburgs annexed the states of Naples, Sardinia, Milan, Mantua and the Spanish Netherlands (today's Belgium). In 1735 Charles II became involved in the struggle for the Polish Crown, siding with August III of Saxony. This involvement cost Charles II the loss of Naples and Sicily. Charles II

died on October 20, 1740. His death signified the end of the male line of succession for the Habsburg dynasty.

After the death of Charles II, Charles Albrecht, the son of Maximilian of Wittelbach and Marie Antonia of Habsburg (daughter of Leopold I) decided to assume the reign of the Habsburg monarchy. In 1741 he led his Bavarian army to Linz where he was proclaimed the Archduke of upper Austria. Later that year he was paid homage by 400 members of the Czech aristocracy and declared a King of Bohemia, but there was no coronation ceremony since the crown jewels were stored in Vienna. (The crown of St. Wenceslas was not returned to Prague until 1791). After establishing a temporary government in

Maria Theresa, Josef II and Chancellor Václav Kounic

Prague he departed for Frankfurt to accept the crown of the Roman/German Emperor as Charles VI in January of 1742, but the same day the Austrian armies recaptured Linz. The following month the Austrians captured Munich and by the end of that year the Bavarian troops were forced to leave Bohemia. Thus Charles VI experienced similar fate of the "Winter King" of Bohemia, Friedrich of Palatine. He died in January of 1745.

Maria Theresa (1740-1780) was the first woman ruler on both the Bohemian and Austrian throne. She had to defend her claims to the position of royal and imperial monarch. During her 40 year reign she showed amazing energy, decisiveness, courage and stamina. Between 1737 and 1756 she gave birth to 16 children, including the ill-fated Marie Antoinette who along with her husband, King Louis XVI, lost her life by the guillotine during the French Revolution. (It is alleged that as a young girl she was an occasional playmate of the musical prodigy Wolfgang Amadeus Mozart.) Maria Theresa recognized that only extensive reforms could bring her realm from stagnation caused by retrogressive policies of the past, to enlightened absolutism. But the Theresian reforms substantially weakened the Czech state, especially in the administrative domain and in the field of education where German was aggressively promoted to the detriment of Czech.

The highlights of the 41 year rule of Maria Theresa deserve at least a brief scrutiny:

April 1741 Austrian army defeated by Prussia near Molvice

June 1741 Maria Theresa crowned Hungarian Queen in Bratislava

October 1741 Secret armistice concluded between M. Theresa and Prussian King Friedrich II

May 1742 Austria defeated by Prussia at Chotusice

The return of the crown of St. Wenceslas to Prague in 1791

June 1742 peace treaty of Vratislav: M. Theresa gives up Silesia and Klodsko

April 1743 M. Theresa returns to Prague liberated by the Austrian army

May 1743 M. Theresa crowned the Queen of Bohemia

November 1745 Prussian troops driven out of Bohemia

April 1745 M. Theresa returns Bavaria to the Wittelsbachs, subject to the vote of Bavarian Elector for her husband Francis Steven of Lorraine as a Roman/German Emperor (Elected in Sept. 1745)

September 1745 Another defeat of Austria by Prussia at Kesseldorf

1754 Official census reveals the population of Bohemia to be around 3 million

May 1756 Versailles Peace Treaty between France and Austria skillfully negotiated by Chancellor Václav Kounic

June 1757 Marshal Daun of Austria defeats the Prussians at Kolín. Prussians lose 14 thousand soldiers.

1756-1763 The Seven Year war fought over Silesia. Led by marshals Daun and Laudon. Ultimately Silesia is permanently lost.

August 1765 Detach of Francis Steven of Lorraine. Son Josef II jointly rules with M. Theresa as co-regent

July 1773 Pope Kliment XIV abolishes the Jesuit Order

March 1775 Widespread peasant revolts leading to bloody repressions but M. Theresa issues a general pardon to all insurgents.

August 1775 M. Theresa issues an important decree limiting robota and establishing a fair tax system based on land ownership.

December 1777 M. Theresa petitions the Pope who elevates the bishopric of Olomouc to archbishopric

1780 M. Theresa orders the construction of 2 military fortresses, Terezín and Josefov to strengthen domestic defense.

November 1780 During a hunting expedition Empress Maria Theresa caught a bad cold which developed into pneumonia, causing her death at the age of 63.

April 1783 A large new theater opened in Prague, built and financed by Count F. A. Nostice. It has been known for many years as the Estates Theater. This theater witnessed the premiere of Wolfgang Amadeus Mozart's opera Don Giovanni, judged by many to be the best opera ever written.

Tony Jandáček

Photo on back page:

The Estates Theater in Prague.

